

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 2 (23) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

TĂRIA DE A ÎNVIŢE

Ce rău ți-am făcut noi, fie, pământule lucrat cu trudă și sudoare, prin veacuri, de români? De ce te-ai supărat pe harnicii tăi muncitori? Ți s-a iscat așa, pământule, la început de primăvară, într-o seară ca oricare alta, caldă și plină de obișnuit, cu oamenii acolo unde orele calme ale serii îi regăsesc dintotdeauna: strinși în camerele lor, depășind amintirile zilei care a trecut, la un spectacol, în vizită, la o plimbare. Sau, mai mult, în fabrici și uzine, în fluxul neîntrerupt al muncii. Te-ai inseninat repede, dar ce ai lăsat în urma ta! Ne-ai scos pe toți în străzi să ne căutăm părinții și prietenii, fiii și colegii, ai șters din cartea vieții nume și adrese. Dar zbulciul tău hain a venit pe la spate, când nimeni nu credea, dar ne-a îndirjit și mai mult. Am demonstrat că sintem mai tari ca tine. Am călcat cu durere peste trecut și am pornit, din nou, pe drumul pe care ne-am obișnuit a merge cu fruntea sus.

Glăsurile tău ne-a adus alături de noi, așa cum acești ani, ne-au învățat, pe omul care avea nevoie să știe ce s-a întâmplat nu cu Ion, Maria, Gheorghe, ci cu o țară. Căci casa și gândurile lor, familia, bucuriile și tristețile lor înseamnă România. A venit trecând prin noapte pentru a aduce lumină. Lumină și încredere. Încredere că fiii țării vor crește mai drepti, mai cinstiți și muncitori. A străbătut drumurile durerii și a adus speranță. A pus, așa, ca întotdeauna, mai presus de orice, OMUL. Omul

de care zilele noastre au nevoie. Născuți a doua oară, de sub ruinele seismului, oamenii au privit cu recunoștință spre binefăcătorii lor. Știau că românii sînt legați între ei prin rădăcini adinci și că n-o să-i lase să piară sub molozul inform. Iar gîndul nu a uitat să cinstească oboseala celui care, la Zimnicea, Alexandria, Craiova și Capitală, a fost inima și glasul ființei uriașe. Era România care încerca să se scuture de coșmarul unei nopți de primăvară. Căci, omul care a trăit intens dramatismul acestor zile, cel care a dirijat lucid de la pupitru de comandă, situat în mijlocul populației, întreaga bătălie a muncii și reconstrucției, a salvării celor care mai așteptau gestul omenesc, venit cu atîtea sacrificii, a fost tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului. El a fost, zi și noapte, OMUL, PĂRINTELE și CONDUCĂTORUL POPORULUI SAU. Mai presus de orice gînd frumos, vor rămîne faptele pe care țara și conducătorul ei le-au zidit împreună, așa cum o fac mereu în zilele senine și pline ale socialismului.

Am dat mină cu mină să ridicăm zidurile năruite peste vise, am strins pumnii pe lopată ca să ne îndirjim cu folos, am uitat că aveam ceva care ne era drag. Ne-am prins în frontul muncii muncitori și intelectuali, studenți și elevi, medici. Ne-am strins alături de mării fii ai țării, militarii, uniți într-o armată a disciplinei și

tăriei, a voinței, dar mai ales a omeniei, împotriva unui dușman puternic și hain: cutremurul. A învins, cum era firesc, iubirea de țară, de oamenii ei. Mulți dintre ei au devenit eroi fără a face altceva decît ce simțeau. Eroii fără nume, eroii care purtau în suflet nume dragi: CEAUȘESCU, ROMANIA.

Chiar dacă strigînd, nimeni nu va răspunde chemării noastre, chiar dacă locuri apropiate sufletului, ochiul le va căuta cu insistență fără a le găsi, e bine să ne reamintim cît de uniți sintem, cît de aproape de INIMA țării bat inimile noastre.

Să nu uităm că sintem tineri și că noi sintem făuritorii viselor părinților noștri, să ne ramintim că am fost părtași, trup și suflet, la marea luptă pentru Om și pentru Țară. Să facem dovadă că singele nostru, al studenților timișoreni, dăruit cu generozitate țării, a.e aceeași compoziție cu cel al întregului tineret: dragoste de țară, dragoste de oameni, iubire pentru conducătorul partidului și patriei.

...România, 4 Martie 1977. Ruine, durere, coșmar. ... România același martie, cîteva zile mai tîrziu. Muncă, voință, încredere. Muncă pentru reconstrucție, muncă pentru progres. Voința de a face mai mult și mai bine. Încrederea în viitorul țării, în conducătorul ei încercat. Muncă, voință, încredere, rațiunea de a exista, cu demnitate așa cum și-o dorește fiecare dintre noi.

GHEORGHE CRISAN

Am fost, sintem, vom fi mereu aici

Am fost, sintem, vom fi mereu aici.
Noi toți, fii, părinți, bunici.
Tot drepti, solidari în optimism
Înfruntînd și viltoare și seism.

A fost o noapte aspră-n România
Cînd din adînc s-a declanșat stihia.
Au dispărut adrese, respirații
Mistuite de sinistrele vibrații.

Țara întreagă nu mai doarme
Cu ale luptei pentru viață arme
Eliberăm speranța ținută de ruine
Oamenilor, le-aduc oamenii piine.

Pământule bun, pământule avid,
Lipim pe plicuri grele de zid
Cu lacrima timbre de durere,
Îți trimitem știri despre noi prin ele.

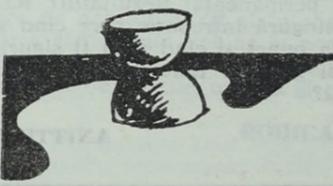
Tragică, această corespondență,
Vorbește de neclintita noastră prezență.
Îți trimitem prin ea morții cei noi
Să-i odihnești în brazdă de eroi.

Sfișietoarele noastre scrisori
Ce deveni-vor miine grîne și flori
Spun că mereu pe acest meleag
Va flutura nestinsul vieții steag.

Că pe rănile deschise de cutremur
Vom pune rouă, soare și azur,
Vom pune tineresc și pur altoi
Țara va renaște mai mîndră din noi.

Am fost, sintem, vom fi mereu aici
Noi toți, fii, părinți, bunici,
Tot drepti, solidari în optimism
Omenia urcîndu-ne-o în comunism.

MARCEL SĂMANTA

RĂSRÎNGERI

Definiția inginerului

Semestrul doi al studenției noastre începe cu o relevație. Era prima oră de tehnologia materialelor și profesorul Aurel Nanu își începuse cursul captându-ne atenția cu probleme legate strict de viitoarea noastră profesiune. La un moment dat se opri, spre a ne da definiția inginerului.

„Da, inginerul — ne spuse profesorul — e un specialist de înaltă clasă, format într-un institut de învățământ superior care posedă diplomă de inginer, și care se ocupă cu conceperea, proiectarea, conducerea și organizarea proceselor de producție”.

Un gând mă năpădi. Și cred că același lucru se petrece și cu colegii mei Uite, nu mi-am pus niciodată problema asta, îmi zisei. Voisem să devin inginer fără a ști precis ce înseamnă această profesiune. Poate pentru că aveam o definiție a mea, Firească, fără cuvinte. Dragostea pentru ceea ce înseamnă uzina. Pentru că voiam ca această dragoste să devină mai densă, pentru că voiam ca ceea ce voi da uzinei, să fie nu numai munca, dar și inteligența mea, deci participarea deplină, plenară la viața tumultuoasă din spațiul acesta al producerii bunurilor materiale.

Acum însă constat că definiția inginerului e de fapt definiția aspirațiilor mele.

Cum am spus și altă dată, aderarea noastră la viitoarea profesie a pornit tocmai din conștiința clară a comandamentelor societății noastre. Ne-am dorit să devenim ingineri pentru a participa în miezul fierbinte al construcției, acolo unde ideile capătă contur, o formă precisă, devin nu metafore, ci existențe concrete, care apoi iau dimensiuni de simboluri. Simbolul creației, simbolul hărniciei, simbolul crezului comunist.

Îată de ce tot ceea ce facem noi în amfiteatre, în laboratoare, în uzină stă sub puterea pregătirii în perspectiva dezvoltării după o lege exponențială a științei și tehnicii contemporane. Învățăm problemele devenite de acum clasice și totodată și cele ce în prezent sînt noutăți, pentru ca atunci, cînd vom păși în viitoarea meserie să fim antrenați pentru continuarea studiului, a căutărilor pentru permanenta perfecționare a cunoștințelor și punerea lor în concordanță cu descoperirile ce se succed cu atîta repeziune. Această cerință a pregătirii cu ochii îndreptați spre viitor, impune o atitudine comunistă față de muncă, o integrare perfectă în procesul de învățămînt.

Aflînd definiția inginerului am început să devenim ingineri. Dar simpla definiție nu e decît un bastonaș, nici măcar un „a” din alfabetul profesiei. E totuși un fapt care are o semnificație afectivă, o semnificație interioară, mobilizatoare.

MARCEL SĂMÂNȚĂ

Concursul „Traian Lalescu”

Ca în fiecare an în perioada aceasta încep pregătirile pentru concursul profesional-științific „Traian Lalescu”, la care participă studenții facultăților institutului politehnic și Universității.

Am încercat să selectăm câteva date privind pregătirile pentru acest concurs, dar spre stupefacția noastră am aflat lucruri care ne-au mirat, punîndu-ne pe gînduri.

La Facultatea de mecanică, de pildă, totul merge bine, s-ar spune, dar iată că studenții anilor I și II nu au primit încă nici un fel de detalii asupra desfășurării concursului. Ba mai mult, cei înscriși n-au beneficiat încă de intrunirile cu cadrele didactice! Alții pe care i-am întrebat n-au auzit nici măcar de existența unui asemenea concurs(!?)

Aceiași nelămurire am citit-o și pe chipurile ex-bobocilor de la chimie (ne referim la anul I. T.C.O.), care ne-au răspuns că la ei nu s-a vorbit încă despre așa ceva sau dacă au auzit sînt siguri că prea puțin vor mai merge deoarece se pune aceeași problemă ca și la mecanică: au fost chemați la pregătire, dar au lipsit cadrele didactice(!).

La Electro lucrurile sînt mai bine organizate. Studenții știu că „Traian Lalescu” se apropie dar — așa cum am aflat de la unul din ei — nu se știe cînd va fi acest concurs. Nelămurirea pornește probabil de la faptul că din motive obiective concursul va fi decalat către sfîrșitul lui martie, dar acestea sînt zvonuri. Simple zvonuri, de unde și dezinteresul celui în drept să se ocupe de concurs.

Am încercat să aflăm ceva concret de la Consiliul U.A.S.C. al Institutului Politehnic „Traian Vuia”, dar nici aici n-am avut prea mult noroc deoarece la ora 13.30, în ziua de 16 februarie, a fost de-a dreptul surprinzător că nu am găsit pe nimeni la permanență! Rezultatul? Rămîne să ne punem o singură întrebare: oare cînd se vor pune lucrurile la punct și cînd vom fi siguri că roadele concursului „Traian Lalescu” vor fi mulțumitoare pentru toți?

ANITTE MATESCU

De la colaboratorii din întreprinderi

MUNCĂ, ANGAJARE PLENARĂ, TINEREȚE

Să vorbești despre oamenii care te înconjoară este aidoma a vorbi despre muncă, sîrguință, seriozitate și tinerețe. Da, tinerețe pentru că în Întreprinderea „6 Martie” sînt peste 500 de tineri U.T.C.-iști cuprinși în 10 organizații veșnic în întrecere. Sînt tineri ca mulți alții, dornici de a se autodepăși nu numai în muncă, dar și în alte activități în cadrul organizației.

Îi vezi preocupați ca ceea ce fac să fie și mai bine, îi vezi dornici de a participa la concursurile profesionale pe care le organizăm și tot pe ei îi vezi, copii, în fața unei mingi de fotbal. E greu să numesc U.T.C.-iștii fruntași ai întreprinderii. Cîștigătorii concursurilor profesionale Mihalache Vasile (organizația III — strungărie), Sinca Ludovic (organizația IV — frezori), sau Iordache Petru (organizația VII — sectorul mecanic-energetic), constituie un exemplu de dăruire, de elan tinerețesc pentru mulți alții. Lunar peste 50 de tineri efectuează cîte 12 ore muncă patriotică în sprijinul producției. Muncă patriotică am efectuat și pentru păstrarea aspectului îngrijit al întreprinderii,

pentru înfrumusețarea ei, sau la Casa de cultură a tineretului unde acum mulți dintre noi petrecem cu plăcere orele de destindere.

Și fiindcă tot am ajuns la capitolul „destindere” nu pot să nu amintesc frumoasele și antrenantele reuniuni tovarășești organizate împreună cu alte întreprinderi (Fructus, Tehnometal), de bogata bibliotecă care ne stă la dispoziție sau de vizionările de filme și audiții muzicale pentru care sînt din ce în ce mai mulți amatori.

Și dacă studenții timișoreni vor să afle mai multe despre cei peste 500 de tineri din Întreprinderea „6 Martie”, îi invităm cu prietenie și căldură să ne viziteze!

Deci, vă așteptăm, dragi studenți!

IOAN ROȘU,
Secretarul Comitetului U.T.C.
al Întreprinderii „6 Martie”

Pe adresa redacției...

CĂTRE REDACȚIA REVISTEI
„FORUM STUDENȚESC”

Comitetul căminului „Tehnometal” v-a adus la cunoștință deficiențele care împiedicau pregătirea profesională în condiții optime a studenților. Cît și buna desfășurare a vieții de cămin. Vă informăm că s-au rezolvat favorabil următoarele probleme: necesitatea planșetelor, instalarea panoului cu despărțituri pentru scrisori și a unei gazete de perete, montarea pragurilor la uși, cît și cea a iluminatului datorită celor 100 de becuri primite din partea institutului.

Pe această cale aducem mulțumiri revistei pentru sprijinul acordat în soluționarea deficiențelor, cît și Institutului pentru operativitate cu care a răspuns.

Sperăm că și în continuare colaborarea dovedită cu această ocazie va duce la rezolvarea deficiențelor care mai persistă în căminul nostru, cum ar fi, de exemplu, montarea garnișelor.

PARASCA RADU,

Președintele comitetului de cămin

STIMATĂ REDACȚIE, STIMAȚI COLEGI,

Nouă, clujenilor, ne-a făcut plăcere să citim în revista dumneavoastră despre activitatea noastră în tabăra de iarnă de la Bușteni, ne-a bucurat de asemenea faptul că ați publicat o parte din „opera” noastră de la Bușteni, respectiv un fragment dintr-o gazetă de perete (cărreia noi îi spunem „foaie” în virtutea unor frumoase tradiții culturale clujene legate de festivalul „Primăvara studențească” și F.N.A.S. cu care ocazii redacția „Napocii Universitare” editează în fiecare zi a festivalului o „Foaie”), dar vă rugăm să rectificați formularea unei fraze folosite de două ori în paginile revistei „Forum studențesc” anume: „... susnumita revistă „Organul literar”, revistă unică a grupului descins din cenaclul „Amfiteatrul artelor”, „Ars amatoria”

Rugămîntea noastră este de a considera, adică de a privi în mod real grupul „Ars amatoria” ca descins din cenaclul „Gaudeamus” al Centrului Universitar Cluj-Napoca, așa cum, de altfel, descinde din același cenaclu au fost și celelalte două grupuri aflate la Bușteni: „Cons Dixiland Band” și Clasa de percuție a conservatorului „G. Dima” din Cluj-Napoca.

Și, pentru a fi mai bine înțeles, vă informăm că o parte din cenaclul „Gaudeamus” s-a deplasat în tabăra de la Bușteni ca invitat al cenaclului, colaborator și prieten al cenaclului „Amfiteatrul artelor” pentru efectuarea turneului de pe Valea Prahovei.

Dacă pentru unii sesizarea noastră ar părea lipsită de importanță, pentru noi este, dimpotrivă, esențială.

Avînd convingerea că am fost bine înțeles, că formularea respectivă nu era deloc rău intenționată ci mai puțin bazată pe o informație reală și corectă, vă transmitem salutarile noastre colegiale, respectul pentru activitatea dv. la „Forum studențesc” precum și sentimentul unei impresii foarte bune despre revista Centrului Universitar Timișoara.

Cu prietenie,

OLIVIA FLOREA,

Vicepreședinte al C.A.U.S.C. din C.U. Cluj-Napoca
Conducătorul cenaclului „Gaudeamus”

DRAGI ȘI STIMAȚI TOVARAȘI,
Sibiu, 6 februarie 1977.

Cu decența sincerității sentimentului recunosc că nu sînt cîitor permanent al „Forum”-ului studențesc timișorean. (Ce vreți, ca orice om pe lîngă părți negative, am și lipsuri). Și totuși — sau poate tocmai de aceea aș dori să reușesc să vă transmit ceva din marea bucurie pe care această revistă mi-a făcut-o. (Fără intenție bineînțeles, amicii mei dragi!) Și anume inserarea în nr. 1 (22) din 1977, a unei valoroase (ce vreți la vîrsta mea îmi pot permite să emit judecăți de valoare!) însemnări ce degajă un autentic sentiment de stimă și iubire, cu o semnificație aparte pentru mine. Este vorba de reportajul (Nu luați în nume de rău un cuvînt de dezmiardare, vă rog!) numit „Peste 4000 de fii...”

Viața și munca și personalitatea profesorului emerit dr. doc. C. V. Oprea au devenit demult iconoane sfinte pentru cei care, favorizați de viață, au avut șansa rară de a-l fi cunoscut. Om de o vastă cultură, format la înalta școală a gîndirii științifice, intelectual de tip enciclopedic, fermecător strălucitor în conversație, posesind acea putere magică de transmitere a idealului conferită de un talent ieșit din comun, grefat pe o sinceritate totală, de a bogăție sufletească și o generozitate nepămînteană. Nu, bineînțeles nu în sensul pedagogist (fertați-mi expresia) al cuvîntului. Este un model de viață omenească, pusă în slujba neamului iubit.

Cuvintele nu pot cuprinde prea mult din adevărul sentimentelor. Semene ale imperfecțiunii noastre vocabulare se doresc (Corect: le dorim noi) doar purtătoare de frumuseți, de minuni. Să spun că n-am avut fericirea să-i fiu student profesorului, dar trăiesc plenară bucuriei de a-l fi cunoscut?

La Iași, în noiembrie 1971, profesorul a dat strălucire olimpiadă celui de al doilea simpozion național de istorie a agriculturii românești. Participarea sa la lucrările simpozionului ține de inefabilele fulgurații ce aurolează secunda. transferînd-o în sfera eternității.

Ca gazdă ospitalieră și fermecătoare, președintele de onoare al celui de al treilea simpozion național de istorie a agriculturii românești, profesorul a reușit să facă în ianuarie-februarie 1974, din Timișoara, o ideală academie a gîndirii alese. Toți cei care l-au cunoscut (să ne înțelegem, l-au cunoscut, nu au făcut pur și simplu cunoștință!) au devenit de atunci mai buni, mai dreپți, mai generoși, pentru că profesorul este de departe mai bun, mai drept, mai generos decît noi toți.

Să vă mai spun că în martie 1959 ca participant la cea de-a VI-a sesiune a cercurilor științifice studențești din Institutul Agronomic Timișoara mi-a dăruit cu acel prilej un premiu I, dar ce bucuri aș fi cedat premiul pe o cunoaștere...

Îată de ce revista dv. mi-a adus o mare bucurie.

Consider că reportajul „Peste 4000 de fii...” vă onorează. De aceea, fîn să vă mulțumesc mult. Vă amintesc că în 1975, spre toamnă, „Flacăra” a publicat un elogios articol despre profesor. De aceea și din multe alte motive, mai sentimentale poate, dar nu mai puțin profunde, rămîn îndatorat muncii dv. nobile, intențiilor bune și realizărilor de mîine în marele colectiv al celor ce iubesc împătimit frumusețea morală, adevărul politic, generozitatea umană și sfîntul pămînt al țării unde strămoșii și părinții noștri au trăit, luptat și murit (nu-i din Bălcescu, onorabile confrate, crede-mă!), pentru ca noi să ne prezentăm lumii mai buni, mai dreپți, mai generoși, asemeni lor, asemeni, profesorului, spre lauda neamului românesc.

Cu dragoste,
Ing. GH. GRĂDINARU

PERFECTIONAREA MUNCII

— coordonată permanentă a A.S.C.

Rezultat al unei construcții conștiente, înfăptuit de către oameni dotați cu o cunoaștere științifică, capabili să utilizeze conștient legile obiective de dezvoltării sociale, procesul de largă perspectivă al făuririi societății socialiste multilateral dezvoltată pune în fața învățămîntului superior sarcina fundamentală de a forma cadre cu o temeinică pregătire teoretică și practică în vederea asigurării satisfacerii depline a necesităților tuturor sferelor economiei naționale, a celorlalte domenii de activitate socială, cadre capabile să înfăptuiască sarcinile cincinalelor viitoare, politica partidului de dezvoltare social-economică și culturală a patriei.

În contextul prefacerilor innoitoare inițiate de partid, al adâncirii democrației socialiste, al combaterii directe a întregului popor în toate problemele care privesc mersul nostru înainte, studenției, organizației sale revoluționare, i-a fost conferit un statut social-politic activ, un rol important în prezentul și viitorul țării.

Răspunsul studenției timișorene, al organizației sale revoluționare la rolul de mare responsabilitate conferit de partid îl constituie participarea activă la conducerea întregii activități a instituțiilor de învățămînt superior. E vizibilă implicarea mai responsabilă în sesizarea și înlăturarea neajunsurilor, stimularea participării largi a studenților la conducerea și gospodărirea căminelor, cancelorilor și instituțiilor culturale și sportive studen-

lărgit formele de participare a studenților la rezolvarea propriilor probleme.

Oficializarea conducerii colective, în toate domeniile de activitate, a constituit o etapă deosebit de importantă în procesul de perfecționare a relațiilor sociale, a îmbunătățirii conducerii, contribuind la creșterea rolului maselor în viața economico-socială a țării, obiectivul principal fiind asigurarea cadrului organizatoric, instituțional, adaptarea unor forme și metode de muncă menite să permită la toate nivelurile de conducere ca deciziile să se adopte pe baza opiniei oamenilor muncii.

În acest context se impune a fi subliniat faptul că și organismele studențești de conducere colectivă au devenit expresie vie a participării la conducere, la rezolvarea propriilor probleme a tuturor studenților. Ca urmare, organele de conducere colectivă au devenit mai numeroase. Astfel, pe lângă adunarea generală sarcini de mare răspundere au căpătat birourile de an, consiliile din facultăți și institute precum și consiliul din centrul universitar. Caracteristic și în același timp original este faptul că aceste organe sînt deliberative se manifestă în mod corect, diferit de la o unitate la alta, de la un colectiv la altul, în raport cu mulți factori.

Modificările implicate de cuceririle revoluției tehnico-științifice fac improprii orice încercare de a acționa doar pe baze energice, așa cum oamenii au învățat și s-au obișnuit în decursul vremii. Vițea cu care se produc modificările în învățămîn-

BCU Cluj / Central University Library

tești. A crescut preocuparea și răspunderea studenților față de învățatură, participarea la activitatea de cercetare și producție. Ca urmare a unei intense activități politico-ideologice și cultural-educative desfășurate de A.S.C. a crescut nivelul de pregătire politică a studenților.

Îndeplinirea în bune condițiuni de către A.S.C. a sarcinilor complexe ce derivă din procesul de modernizare a învățămîntului superior, din Programul ideologic al partidului nu se mai poate realiza doar cu mijloace simple, intuitive. Din ce în ce mai mult elementele științei conducerii trebuie să-și găsească locul și în activitatea noastră.

În condițiile de astăzi, cînd marile transformări istorice reclamă cu tot mai multă insistență modificări în însăși structurile organizatorice, considerăm că sînt deosebit de importante schimbările de opinii și căutările în legătură cu modificările ce se impun în stilul și modul de acțiune al A.S.C. în structurile organizatorice existente.

Principiul organizatoric și politic în măsură să satisfacă imperativele unei conduceri științifice este centralismul democratic. Aplicarea în practica muncii de asociație a principiului centralismului democratic a deschis largi perspective în exercitarea dreptului de decizie a adunărilor generale, a organelor de conducere de la nivelul anilor și facultăților. Lărgirea posibilităților de manifestare a inițiativei în anii de studii a condus, în același timp, la ridicarea responsabilității fiecărui membru al organizației, a birourilor de an și a consiliilor din facultăți.

Chiar și numai enumerarea domeniilor de activitate în care rolul verigilor de bază ale A.S.C. evidențiază faptul că centrul de activitate al muncii noastre a fost masiv deplasat în anii și în grupele de studii. Astfel, analiza rezultatelor profesionale, organizarea concursului „Fiecare A.S.C.-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă”, dezbaterile politico-ideologice, informările politice, alegerea reprezentanților în organele colective de conducere ale facultăților, acordarea biletelor de odihnă, eliberarea recomandărilor de primire în rîndul membrilor de partid, activitatea culturală și sportivă etc. sînt dezbătute și supuse abrobării adunării generale, iar transpunerea lor în viață implică participarea efectivă a grupei și anului de studiu. Desigur că pot fi aduse încă multe exemple și argumente care să susțină afirmația că în cadrul organizației noastre revoluționare s-au

lărgit formele de participare a studenților la rezolvarea propriilor probleme.

Astfel considerăm că:

1. Numărul verigilor organizatorice ale A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, respectiv birouri de an, consiliu pe facultate, consiliu pe institut, consiliu pe centru universitar este prea mare. Această structură pe de o parte concretizează pe cei mai buni activiști la nivelele superioare, și în plus ... o serie de paralelisme. Astfel, activitatea profesională la nivelul centrului universitar este coordonată de o comisie formată din cel puțin 5 membri, iar aceeași structură o întîlnim și la institut și la facultate. Studiind această activitate la nivelul anului de studiu cade în sarcina unui membru din birou.

2. În structurile noastre organizatorice de la nivelul anilor și chiar facultăților nu se regăesc, în raport cu cerințele existente, organisme care să se ocupe cu problemele de cercetare științifică studențească, de practică, de problemele autogospodăririi în cămine și cantine etc.

3. Existența unui număr așa de mare de verigi determină ca un număr important de activiști să participe la un număr foarte mare de ședințe.

Față de aceste considerente și încă altele care pot fi enumerate considerăm că se impune:

a) Reducerea numărului de verigi organizatorice.

b) În cazul în care o serie de factori implică existența structurilor actuale, atunci organismele de la nivelul centrului și institutului să fie degrevate de o serie de sarcini și atribuții și să fie transferate organismelor de bază.

IOAN ROTARIU,

Președintele Consiliului U.A.S.C.

al Universității din Timișoara

RĂSFRÎNGERI

Maturizare și efervescentă creatoare

La sfîrșitul lunii februarie a avut loc faza pe institute a festivalului **Cîntarea României**, amplă mișcare națională ce antrenează oameni de vîrstă și profesii diferite, oferind posibilitatea punerii în valoare a unui potențial artistic de multe ori neașteptat sub aspect calitativ. Aflîndu-ne în anul sărbătoririi centenarului Independenței României și a aniversării a 70 de ani de la răscoală din 1907, spectacolele capătă o semnificație spirituală amplă, atingînd cote emoționale maxime, încărcate nu numai de semnificație istorică ci și de bucurie estetică.

Trecerea în revistă a formațiilor reprezentative ale facultăților I.P.T., a prilejuit dezvăluirea unei fațete mai puțin cunoscute, deși de multe ori bănuită ori simțită a studentului politehnist: cea coardă sensibilă întinsă spre frumos.

Deschiderea a fost făcută de către studenții Facultății de mecanică, prezenți în concurs cu binecunoscutul **Cor** și cu **Cenaclul M** înființate în anul 1975. Semnificativ pentru calitatea corului e palmaresul său din care merită a fi menționat titlul de laureat al fazei republicane al F.N.A.S. ediția 1976. Dirijorul Adrian Nucă, a adus formația în concurs, cu cîntece patriotice intrate în repertoriul permanent.

Cenaclul M după cîteva spectacole la Lipova, Buziaș și la Casa de cultură a studenților a intrat în concurs aducînd tot ce are mai bun.

Privind în ansamblu, spectacolul ni s-a părut egal, echilibrat, bine dozat, deși începutul nu a fost tocmai în forță. A se vedea „Imn” (care putea fi mai bun). Treptat, încălzirea fiind asigurată și primele emoții risipite, cenaclul capătă suflu, vigoare și mai multă naturaleză. Cel care a făcut oficiile de gazdă, prezentarea și introducerea în atmosferă, a fost neobositul Dinu Poiană, pentru care Dimitrie Jega, unul dintre invitații de onoare, avea gînduri și cuvinte de laudă. Pe tot parcursul spectacolului s-a simțit aportul lui Ștefan Popa, care a trecut de la regie la scenografie în domeniul predilect: lumină, culoare, tuș, penel, caricatură, și alte accesorii care au asigurat cadrul și atmosfera plastică, dînd un plus de excepție, de poezie și sensibilitate artistică cenaclului. Același Dimitrie Jega, unul din mai vîrstnicii prieteni spirituali ai lui Popa S. îl numea la un moment dat „marele Picasso al Facultății de mecanică”. Frumos.

Continuînd cu folk-ul s-a realizat o gradare treptată a nivelului artistic. Valeriu Barboni și Ion Vonica, destul de buni cu „De sufletul Iancului” dar „incolori” și mai puțin inspirați cu „Baladă”. Mircea Vinătoru, un folkist disputat la ora actuală, bine realizat în „Adu-ți aminte” a lui Jelebeanu, mai puțin însă în „Dorobanșul”. Un debutant cu multă priză la public, Vasile Stancu. O voce excelentă, foarte caldă, originală. Aplecat puțin spre reflexiv, Neagu Traian, „Cîntec pentru lumină și meditație”, este prezentat ca unul dintre cei mai buni folk-iști. În încheiere Petrică Sirbu cu „Aplaudăm”, „Răspundem” și cu excelenta piesă „Da, mai avem”. Se simte experiența scenei, deși ceea ce-l ridică și-i dă valoare, în bună măsură, este textul.

Concluzionînd, folk-iștii au avut o muzică bună, originală, sprijinită de o foarte bună poezie, fie proprie fie semnată de poeți cunoscuți, poezia cu suflu patriotic puternic, cald, meditativ, muzica subliniînd nu odată intensitățile și trăirile frazei poetice.

În ceea ce privește partea de poezie, Lucian Ghilea, excelent recitator, dotat, atît cu un glas potrivit pe care și-l modulează inteligent cît și cu mult simț artistic în gradarea expresiei poetice, realizează momente de veritabilă artă. Un gen aparte, Ionel Nicola, recitînd Sorescu, cu mult simț actoricesc. Continuînd cu momentele vesele, Oprea Adrian, cu un monolog în grai bănațean mai puțin spumos decît „Sucă la Timișoara” pe un text semnat de Ștefan Popa și prezentat de Ghiță Cuteanu.

Invitații de onoare ai cenaclului, prof. Marius Munteanu și epigramistul Dimitrie Jega, au realizat excelente momente de destindere și relaxare, în spiritul de veritabili membri ai **Ridendo-ului**.

N-au lipsit nici momentele de muzică populară, susținute de Iosif Perescu la acordeon și în soloul prezentat de Mitică Mnerie, la clarinet.

O apariție singulară și de bună calitate creînd un excelent moment de muzică clasică, Halász Tibor, cu un capriciu și rondo, la chitară clasică, sau „rece”, cum obișnuim să-i spunem.

Acum, cînd faptele s-au consumat emoțiile fiind de mult date uitării, iar realizările fiind catalogate, ca o concluzie finală a spectacolului menționăm nota de maturizare artistică, subliniînd încă o dată simbioza de ansamblu, cît și în cadrul fiecărui recital prin armonioasa îmbinare: poezie, muzică și lumină, lumină ce le subliniază și le sensibilizează un spectacol de: poezie, muzică și culoare,

RODICA STOIE

EXIGENȚA PARTINICĂ, ANGAJARE PLENARĂ

Pe data de 28 februarie 1977, a avut loc în „Aula Magna” a Universității, Conferința organizației de partid a Centrului universitar Timișoara.

Au participat tovarășii Mihai Telescu, membru supleant al comitetului Politic Executiv al CC al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, membru corespondent al Academiei de Științe sociale și politice, Gheorghe Tache, adjunct al ministrului educației și învățămîntului, tovarășii din conducerea de partid a municipiului Timișoara, cît și invitați din unitățile economice ale județului.

Conferința a analizat cu exigență partinică modul în care studenții, cadrele didactice și personalul tehnico-administrativ, au înfăptuit, sub conducerea comuniștilor, traducerea în viață a în-suflețitoarelor hotărîri ale Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român, a celorlaltor documente de partid, a indicațiilor personale ale secretarului general al partidului nostru tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind dezvoltarea, perfecționarea, ridicarea pe o treaptă calitativ nouă a învățămîntului superior.

Dezbaterile prilejuite de adunările de dare de seamă și alegeri ce au avut loc în toate organizațiile centrului universitar, au scos în evidență adeziunea unanimă față de politica partidului nostru, hotărîrea tuturor comuniștilor de a depune noi eforturi pentru adîncirea procesului de integrare, ca mijloc de a da patriei specialiști cu înaltă calificare, de a deveni în mai mare măsură propagatorii nobilelor idei, înscrise în programul partidului, de pace, prosperitate și fericire pentru toți oamenii muncii, de a lupta cu fermitate pentru unitatea întregului popor în jurul partidului care îl conduce pe drumul bunăstării și progresului social.

Însuflețită de un adînc patriotism revoluționar, organizația de partid a centrului universitar, conștientă de marile responsabilități ce îi revin, de a contribui cu toate forțele sale la realizarea cincinalului revoluției tehnico-științifice, la crearea omului nou, în spiritul eticii și echității socialiste, la deplina înfăptuire a societății socialiste multilateral dezvoltate a adoptat următoarele hotărîri:

La Institutul politehnic se va urmări creșterea eficienței activității studenților din anii terminali în cele 16 ore de cercetare-proiectare, astfel ca studenții să fie cuprinși într-o activitate profesională continuă pe bază de plan individual, controlat cu rigurozitate de cadrul didactic îndrumător; o grijă deosebită se va acorda în continuare perfecționării practicii productive prestate de studenții celorlalți ani.

La Institutul agronomic se va acorda o mai mare atenție însușirii de către studenți a tehnicilor și tehnologiilor avansate, cunoașterii aparatului, mașinilor și manoperelor conforme metodologiilor moderne, însușirii cunoș-

tințelor din domeniul organizării și conducerii întreprinderilor agricole, reducîndu-se substanțial timpul afectat unor munci necalificate.

La Universitate, se va trece la definirea activităților de integrare a facultăților cu profil social-cultural, aplicîndu-se cu mai multă rigurozitate prevederile privind activitatea practică a studenților de la Facultatea de Științe economice.

La Institutul de medicină se vor defini și aplica însușirea baremurilor de activități practice la fiecare disciplină, se va urmări cu mai multă perseverență modul cum se asigură activitatea pe tot cursul stagiului clinic.

În vederea traducerii în viață a acestor abiective se vor forma brigăzi de control care au obligația de a informa periodic și de a propune măsuri pentru remedierea lipsurilor.

Conferința organizației de partid a Centrului Universitar Timișoara

Comitetele de partid și conducerile institutelor vor lua măsuri pentru reevaluarea și orientarea planurilor de cercetare, să crească numărul temelor cu aplicabilitate în economia județului Timiș, să se realizeze o mai intensă concentrare de forțe și aparatură.

Conferința a recomandat orientarea mai profundă spre teme privind realizarea de produse de concepție nouă sau noi tehnologii, valorificarea unor resurse naturale și eliminarea importului, teme privind crearea de noi soiuri de plante și rase de animale, protecția solului și combaterea dăunătorilor, teme privind creșterea natalității și protecția muncii și studii privind realizarea de transplantate, teme legate de dezvoltarea socială și culturală, teme cuprinse în specificul fiecărui institut.

În vederea creșterii continue a calității procesului de însușire a cunoștințelor de către studenți, organele și organizațiile de partid, împreună cu conducerile institutelor și facultăților au hotărît instituirea obligatorie în cadrul fiecărei discipline a controlului periodic, la fiecare 2-3 săptămîni, a modului de însușire a cunoștințelor, revizuirea planurilor de editare, acordîndu-se prioritate cursurilor celor mai solicitați, controlul periodic pe parcursul semestrelor în vederea recuperării cunoștințelor, a studenților restanțieri, elaborarea unui plan tematic de sondaje de opinie cu privire la desfășurarea procesului instructiv-educativ, con-

cluziile obținute concretizîndu-se prin măsuri adecvate.

Pentru ridicarea calitativă a întregului proces de integrare, comitetele de partid și conducerile institutelor vor lua măsuri precum: sporirea fondului documentar la nivelul bibliotecilor, e-laborarea unui plan de schimb de experiență la nivelul institutelor similare, al marilor întreprinderi, al institutelor de cercetări din țară, măsuri de control și îndrumare a activității doctoranzilor care au depășit termenul de șase ani de la admitere, reorganizarea cadrelor, luîndu-se măsuri de promovare a elementelor tinere care îndeplinesc condițiile profesional-politice.

În cadrul conferinței s-a arătat necesitatea informărilor, în fața organului de partid superior, de către birourile organizațiilor de partid din facultăți și institute, asupra îndeplinirii planurilor de acțiune politico-educative. Pentru sporirea exigenței față de calitățile moral-politice ale comuniștilor, a promovării principiilor eticii și echității socialiste a promovării spiritului critic și autocritic, a combativității revoluționare, a spiritului de inițiativă, s-a arătat că în acest sens se va acționa pentru: educarea în spiritul patriotismului și internaționalismului, dezvoltarea atitudinii înaintate față de muncă, asigurării unui climat sănătos și a unor relații principiale în cadrul tuturor colectivelor de muncă și anilor de studii, promovării combativității față de mentalitatea și atitudinile retrograde, pregătirea politică a celor care solicită primirea în partid.

În continuare s-a arătat că organizațiile de partid și asociațiile studenților comuniști vor trebui să asigure creșterea eficienței învățămîntului politico-ideologic. Pentru aceasta dezbaterile se vor axa pe probleme politice majore urmărindu-se impulsivitatea utilizării metodei referatelor, problematizării, a integrării cunoștințelor politico-ideologice, punîndu-se un accent deosebit pe formarea personalității studenților în spiritul unei atitudinii înaintate față de muncă, intoleranță față de indisciplina, față de lipsa de grijă pentru bunurile obștești, față de îndeplinirea obligațiilor universitare și dezvoltarea unei atmosfere politice sănătoase în rîndul studenților.

În vederea creșterii continue a calității procesului de însușire a cunoștințelor de către studenți, organele și organizațiile de partid, împreună cu conducerile institutelor și facultăților au hotărît instituirea obligatorie în cadrul fiecărei discipline a controlului periodic, la fiecare 2-3 săptămîni, a modului de însușire a cunoștințelor, revizuirea planurilor de editare, acordîndu-se prioritate cursurilor celor mai solicitați, controlul periodic pe parcursul semestrelor în vederea recuperării cunoștințelor, a studenților restanțieri, elaborarea unui plan tematic de sondaje de opinie cu privire la desfășurarea procesului instructiv-educativ, con-

De asemenea organele și organizațiile de partid vor acorda o atenție sporită desfășurării dezbaterilor politico-ideologice și informărilor politice organizate de ASC, în vederea înlăturării manifestărilor de formalism în desfășurarea acestora și creșterii eficienței lor educativ-formative, iar biroul Comitetului de partid al centrului universitar va analiza felul în care organizațiile de partid și asociațiile studenților comuniști din institute s-au preocupat de îmbunătățirea organizării și creșterii eficienței învățămîntului politico-ideologic de partid, A.S.C. și de masă.

Organizațiile de partid vor acorda o atenție deosebită formării unei atitudinii militante a studenților, de combatere fermă a manifestărilor mistice, intensificîndu-se pe mai departe activitatea de propagandă ateist-științifică, iar Comitetul de partid al centrului universitar și comitetele de partid din institute vor asigura îmbunătățirea continuă a conținutului revistei „Forum studentesc” și a emisiunilor stației de radiofonică „Student 1977” prin asigurarea unui înalt nivel ideologic al acestora.

În domeniul perfecționării activității politico-organizatorice, al ridicării eficienței muncii de partid s-au propus măsuri care vizează activitatea adunărilor de partid, care vor constitui principalul for de dezbateri a problemelor majore care preocupă comuniștii organizației, pe cînd grupele de partid trebuie să se ocupe de inițierea unor acțiuni concrete la fiecare loc de muncă, menite să traducă în viață programul de activități ale organizației de partid.

În vederea sporirii contribuției studenților la conducerea și desfășurarea întregii activități de instruire și educare a viitorilor specialiști, Comitetul de partid al centrului universitar, comitetele de partid din institute și facultăți vor desfășura o intensă activitate de îndrumare, sprijinire și control a activității Asociațiilor studenților comuniști în toate domeniile.

Conferința de partid a centrului universitar și-a exprimat convingerea că prin mobilizarea tuturor forțelor de care dispune, prin continua perfecționare a stilului de muncă a organelor și organizațiilor de partid și de tineret, se vor traduce în viață cu maximum de eficiență conținutul hotărîrilor adoptate în cadrul conferinței.

FORUM STUDENTESC

Întreaga activitate a Consiliului U.A.S.C. din Centrul Universitar Timișoara, în perioada semestrului al II-lea al anului universitar în curs va avea drept obiectiv transpunerea continuă în viață, în ritm susținut, a hotărîrilor Congresului educației politice și culturii socialiste, a Programului de măsuri adoptate în acest sens de Plenara C. C. al P.C.R. din noiembrie 1976, a sarcinilor stabilite la Plenara comună a C.C. al U.T.C. și Consiliului U.A.S.C.R. din decembrie 1976.

☆

Sub semnul unor exigențe majore vor sta, în acest semestru, îmbunătățirea de ansamblu a pregătirii profesionale a studenților și adîncirea integrării învățămîntului cu cercetarea și producția. Totodată, în spiritul educației comuniste, la 25 februarie a fost finalizată cu succes prima etapă a întrecerii „Fiecare A.S.C.-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, stabilindu-se în fiecare facultate grupele și anii cîștigători. Satisfacției excelentelor rezultate profesionale se vor alătura, cu acest prilej, excursiile gratuite ce vor fi acordate grupelor cîștigătoare, precum și scrisorile de felicitare adresate familiilor studenților evidențiați.

Organele A.S.C. vor sprijini anii și grupele de studiu astfel încît întrecerea să constituie un stimulent pentru principalele domenii ale activității profesional-științifice, luîndu-se o atitudine fermă împotriva studenților mediocri și restanțieri, față de anii de studii și facultățile cu rezultatele necorespunzătoare.

Luna martie este luna confruntării profesional-științifice în cadrul concursului „Traian Lalescu”.

Consacrat studenților din anii mici, acest concurs va constitui un argument de prestigiu în însușirea disciplinelor care stau la baza formării profesionale a studenților, a formării ca viitori specialiști cu o înaltă calificare. Concursuri asemănătoare, pe discipline, vor fi organizate la Universitate și la institutele de Medicină și Agronomie.

SUB SEMNUL MUNCII ȘI EDUCAȚIEI ÎN CHIP COMUNIST

Anul 1977, an cu profunde rezonanțe pentru istoria neamului românesc, implică profunde transformări în educarea comunistă a studenților, în promovarea spiritului revoluționar-patriotic, în întărirea unității de acțiune cu toate categoriile de tineri din patria noastră.

Sub îndrumarea și conducerea organelor de partid, Consiliile A.S.C., împreună cu cadrele de științe sociale vor organiza în cele mai bune condiții informările politice lunare, vor stabili măsuri și modalități pentru însușirea deplină a noii discipline „Probleme fundamentale ale istoriei patriei și P.C.R.”.

Festivalul național „Cîntarea României” precum și sărbătorirea a 100 de ani de la dobîndirea independenței de stat a României și a 70 de ani de la marea răscoală a țaranilor din 1907, vor constitui cadrul unor ample acțiuni ale studenției timișorene. Menționăm aici, desfășurarea fazei pe centru universitar a festivalului, finalizarea concursului de creație „Studenții cîntesc gloria neamului”, simpozioane, dezbateri, spectacole de gală. Titluri ca „Lupta de veacuri a țărănimii pentru dreptate socială și libertate națională”, „Contribuția tineretului și studenților, a intelectualității pentru făurirea României independente”, sau „Dezvoltarea agriculturii României în anii construcției socialismului” precum și spectacolul sportiv dedicat centenarului independenței, ce se va desfășura pe stadionul „1 Mai”, vor constitui momente de o maximă intensitate, ce cercetează larga participare a studenților din centrul nostru universitar la marea sărbătoare a creației și a hărniciei.

Pentru acest semestru al anului universitar 1976-1977, activitatea și aspirațiile studenției timișorene dobîndesc sinonimiile muncii, ale creației, ale desăvîrșirii în chip comunist. Încă o dată, un rodnic bilanț asociat semnificativelor proiecte viitoare, confirmă studențimea alături de tineretul întregii noastre țări, ca fiind un factor activ, profund implicat transformărilor revoluționare ale României socialiste pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate.

V. L. VIȘAN

Sentimentul istoriei

Se implinesc anul acesta șapte decenii de când țărani înfomețați din întreaga Românie, țărani fără pământ, truditori pe moșiile marilor proprietari, apăsați de dări și regimul arendelor, au aprins torța revoltei împotriva asupritorilor. Din satele de nord ale Moldovei și pînă în cele mehedințene din sudul țării, răzvrății

coalitiei cu scopul afirmat de a „pacifica” țara. 127.000 de soldați vor fi ordonați în companii, regimente și divizii și porniți să înfrunte pe cei răsculați. Unitățile de artilerie rad de pe fața pământului casele acoperite cu paie sau bordeiele răsculaților. „Victoria” regimului burghez-moșieresc se încheie cu peste 11.000 de țărani uciși, cu mii de arestați, cu sate întregi distruse pentru totdeauna. Dar forța celor răsculați, dezlănțuită de nevoi, zguduie atît de puternic regimul burghez-moșieresc încît chiar

semnau cu revoltă evenimentele cutremurătoare pe care le trăia țărănimea română.

Răscoala din 1907 s-a înscris cu litere de aur în cartea istoriei neamului alături de lupta dusă de poporul nostru veacuri de-a rîndul pentru libertate națională și socială.

În Programul Partidului Comunist Român se arată că „prin proporțiile și intensitatea ei, răscoala din 1907 a scos în evidență necesitatea imperioasă a înlăturării relațiilor feudale din agricultura României, a rezolvării problemei agrare în favoarea maselor largi țărănești. Totodată ea a dezvăluit marile energii revoluționare ale țărânimii, care a înscris în acel an una din paginile glorioase ale luptei sociale a poporului român”

La 70 de ani de la aceste răscoale, cele mai puternice și mai ample din istoria noastră, putem aprecia, cu atît mai mult, miracolul vieții noi pe care o duc urmașii răsculaților din 1907. Satele noastre pornite pe calea progresului socialist înfloresc continuu, se transformă în amplul proces al construirii societății socialiste multilateral dezvoltate. La Galicea Mare, în Oltenia, acolo unde tunurile au făcut ravagii în 1907 există azi o cooperativă agricolă de producție multimilionară, cu o viață complexă, cu producții record, iar în nord, acolo unde pornise acum 70 de ani să se aprindă marea torță a răscoalei, în satele Flămînzii și Leorda, sînt acum grădinițe, școli, mari complexe meșteșugărești și comerciale, dispensare bine dotate, toate realizate sub conducerea partidului, în anii luminoși ai socialismului, de fiii celor uciși în 1907.

DIANA MARIA CAZAN

Țărănimea, gînd statornic la temelia patriei

cu furci, topoare, ori cu brațele goale au pornit să incendieze conacele, să ardă registrele de datorii, condicele de arendă, să intre în stăpînire a pămîntului pe care-l muceau dintotdeauna.

Starea gravă a țărânimii era bine cunoscută în cele mai înalte cercuri politice din România, dar așa cum se poate desprinde din discursurile parlamentare, din documentele și presa vremii, nu s-a întreprins nimic pentru ameliorarea acesteia. Mai mult, chiar în fața cetelor de răsculați care amenințau siguranța stăpînitorilor în primăvara lui 1907, indiferent de convingerile politice, aceștia s-au unit într-un guvern de

Carol I recunoaște în discursul său ținut în Parlament în vara anului 1907: „Răscoala a luat asemenea proporții, încît temelia statului a fost zdruncinată”.

Măsuri care să ducă la îmbunătățirea radicală a vieții țărănilor nu au fost luate. Reformele ulterioare propuse de unele guverne, deși parțiale, nu au fost nici acestea puse în practică în totalitate.

În sprijinul țărănilor răsculați s-au ridicat muncitorii la Pașcani, Galați, pe Valea Prahovei, la București și în alte părți. Ziarele vremii, mai ales cele progresiste și muncitorești, con-

DECLARAȚIE DE CREDINȚĂ

Subsemnatul **CRÎȘAN GHEORGHE**, bihorean fiind, declar credință nemărginită acestui plai minunat, ce-și poartă cu mîndrie frumusețile înșirate de-a lungul a trei ape surori, Crișurile, cu oamenii săi harnici și gospodari ce ridică o nouă istorie, demnă de zilele noastre. Anexez alături dragostea și prețuirea celorlalți tineri aflați aici, pe meleagurile bănățene, pentru leagănul lor părintesc: BIHORUL.

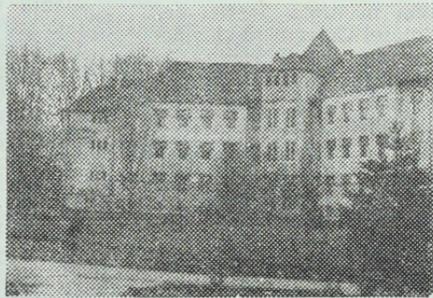
REÎNTOARCEREA

Cînd îți revezi meleagurile natale, din goana unui accelerat ticsit de bagaje, sentimentul de mîndrie și dragoste, e oarecum alterat.

Abia cînd simți sub picioare pămînt bihorean trăiești cu adevărat momentul redescoperirii locurilor dragi. Primul pas, Oradea...

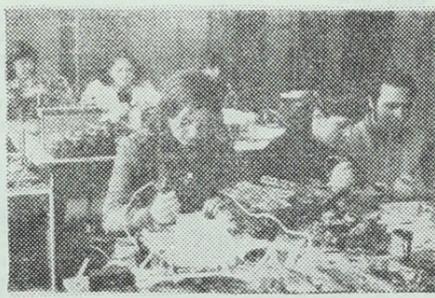
...Aceeași gară umbrită de fum și vreme mă primește cu o întîrziere de cîteva minute. Lume multă, înghesuială.

În drum spre Institut găsesc adăpost de noapte la unul din hotelurile orașului.

PANORAMIC STUDENȚESC ORĂDEAN

Regăsesc clădirea Institutului, de data asta fremătînd de lume. După o scurtă așteptare, Florea Creangă, „cel care cunoaște, în absența președintelui, cel mai bine problemele din centrul universitar”, își face apariția. Este unul din cei mai vechi vicepreședinți ai Consiliului, fiind student în anul III. Foarte amabil se oferă să mă

și îmbunătățit activitatea studenților la catedrele din școlile și liceele județului.

La catedra de fizică-chimie, temele de cercetare sînt abordate de colective mixte, de cadre didactice și studenți (într-un număr mediu de 3). Valoarea lor pentru 1977 este estimată la 2.400.000 lei. Printre realizări, se poate aminti realizarea unui aparat de dozare fotometrică care a obținut o diplomă la „Expoziția internaționa-

care s-au numărat printre protagoniștii F.N.A.S.-ului, sînt gata de start:

Dansurile populare, grupul folk, brigada artistică, corul, montajul literar-artistic și grupul de muzică ușoară au încheiat, practic, repetițiile.

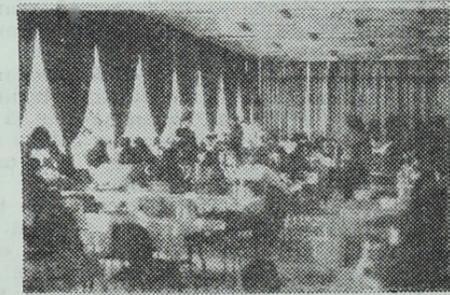
Despre Oradea universitară s-ar mai putea scrie multe. Viitorii dascăli din vechiul oraș de pe Crișul Repede, continuă, cu cinste, tradiția valoroasă a înaintașilor.

LOCUL UNDE AMINTIREA E PLINĂ DE LUMINĂ

Cînd pașii mă poartă, de fiecare dată cînd mă reîntorc acasă, spre vechiul meu liceu de pe strada Craiovei nr. 3, amintirile mă copleșesc. Imaginile profesorilor dragi, freamătul orelor de curs, bucuriile izbînzurilor mele și ale colegilor aduc în inima mea lumină. Lumină care înseamnă pasiunea pentru a transmite celui de lîngă tine ceva din ceea ce știi și simți tu. E ceea ce am învățat de la bătrînul meu dascăl de matematică, prof. Pavel Tăvăluc, de la diriginta mea, prof. Vlad Tamara, de la mulți alți profesori, dar mai ales, de la directoarea acestui liceu, profesor Maria Copil.

Și alături de mine au simțit aceasta zecile de elevi, ai acestui liceu, care azi se numără printre studenții frunțași ai facultăților țării.

Dar reporterul nu poate să uite plîpînda revistă a adolescenței noastre, „Pași”, din paginile căruia au plecat spre paginile revistelor studențești: Liviu Crișan, Tudor Pețan, Rodica Stoie,

Petru Coș, Octavian Tobescu, Adrian Pintea, Ionel Pantea și ... semnatarul rubricii de enigmatică și al acestor rînduri.

Toți aceștia își întorc, odată cu foștii lor colegi de liceu, privirile încărcate de recunoștință spre cei care au înțeles menirea de pedagog...

... Trenul accelerat... va sosi la linia... peron din direcția Oradea...

... Doi pasageri sînt rugați să treacă de urgență pe la redacția revistei „Forum studențesc”.

Unul dintre ei răspunde la numele de Constantin Duma. Celălalt semnează acest reportaj:

GHEORGHE CRÎȘAN

Reportaj Oradea '77

conducă prin clădirile Institutului. Cu ajutorul lui și al șefilor de catedră reușesc să-mi fac o imagine completă asupra Oradei universitare 1977.

Pe lîngă specializările cu profil pedagogic: matematică-fizică, fizică-chimie, filologie, istorie-geografie, educație-fizică, institutori, s-a adăugat anul acesta și specializarea subinginerii electromecanică tehnologică, curs de zi și seral.

Mai mult ca oricînd, se poate vorbi acum, la Oradea, despre niște realizări mari ale unui centru universitar mic: 616 studenți.

Și cifrele sînt concludente: 554 mii lei la atelierele cu studenți, 2 milioane contracte în anul universitar 1975-1976 și 2.820.000 lei contracte, 1.800.000 lei ateliere școlă și 530.000 lei autodotare propuse pentru acest an universitar; 76% din studenți sînt în acest an bursieri. Pentru subinginerii, pe lîngă cele două laboratoare de specialitate existente, vor mai funcționa două la întreprinderea „Înfrățirea”. S-a stabilit o convenție de colaborare, cu Institutul politehnic din Timișoara, pentru buna desfășurare a procesului educativ la această secție care tinde a fi mărită și constituită ca facultate, separat de Institutul pedagogic.

Practica productivă capătă aici, la Institut, noi valențe prin specificul aparte de învățămînt.

La filologie, de exemplu, pe lîngă activitățile din atelierul de multiplicare și legătorie, s-a trecut la executarea unor comenzi externe (traduceri), dar mai ales s-a permanentizat

lă de aparatură științifică de cercetare, măsură și control”, de la București, din iulie 1976.

Semnificativă este activitatea desfășurată în atelierele de sticlărie și mase plastice.

Studenții, care au lucrat aici, se mîndresc cu filtrele dotate cu pînză de sticlă poroasă, cu eprubetele (80.000) baghetele (40.000), tuburile cotite pe care le-au confecționat în timpul practicii lor. A se vorbi la viitor despre cercetarea la această catedră înseamnă a aminti, neapărat, despre teme de cercetare ca: „Studiul genezei și posibilităților de utilizare a apelor termale din județul Bihor”, „Combaterea poluării mediului înconjurător și valorificarea unor deșeuri”, „Realizarea unei aparaturi științifice pentru controlul poluării mediului înconjurător”.

În vederea absolvirii cu succes a Institutului de către prima promoție cu categoria I de profesor, la catedra de educație fizică s-au repartizat studenții din anul III la toate liceele și școlile generale din Oradea, pentru o mai bună pregătire practică. Rezultatele deosebite obținute de studenții acestei secții i-au clasat pe locul II, între toate cluburile universitare.

Dar, fiindcă sesiunea este elementul cel mai semnificativ, să notăm numărul de promovați — 450, care reprezintă 73% din totalul de studenți, și acel 35,3% al studenților cu note peste 8.

★

Se apropie faza pe zonă a festivalului „Cîntarea României” și orădenii.

Deși este seară, silueta zvultă a frumosului lăcaș de învățămînt superior, atrage privirea dornică să descopere imagini noi.

Sediul C.U.A.S.C. Oradea. Permanență obișnuită a studentului care dactilografiază materialele necesare Consiliului. Prima vizită la căminul de băieți unde îl caut pe Mircea Bertea, șeful subredacției Oradea a „V.S.”-ului. Aflu că este plecat împreună cu studentul Gheorghe Copos, președintele C.U.A.S.C., la Stîna de Vale. Mă retrag gîndind că a doua zi va fi destul de grea.

SENTIMENTUL ISTORIEI

Proclamarea independenței de stat a României — la 9 mai 1877 — și luptele eroice care au constituit-o, au constituit o cauză demnă a tuturor românilor, din toate provinciile românești. Pentru românii aflați în cercul de piatră al Carpaților, lupta dusă de frații lor reprezintă propria lor luptă, căutând a o sprijini prin toate mijloacele, pentru a-i asigura izbînda.

Lupta din Transilvania dusă împotriva imperiului austro-ungar avea rădăcini vechi. Să ne amintim că la 1848 cel dintîi dintre „Puncturile națiunii române transilvănene votate în adunarea națională de la Blaj 15—17 mai” dădea expresie unei aspirații de veacuri: „Națiunea română, răzîmată pe principiul libertății, egalității și fraternității, pretinde independența sa națională în respectul politice, ca să figureze în numele său ca națiune română”.

Războiul pentru independență din 1877 a reliefat cu putere conștiința unității naționale a tuturor românilor, solidaritatea și aspirațiile comune ale întregului nostru popor. Participarea transilvănenilor și bucovinenilor, pe diferite căi și prin variate mijloace la războiul pentru independență a constituit un puternic impuls în lupta pentru desăvîrșirea unității naționale ce avea să se realizeze în 1918, un preluu al înfăptuirii ei.

Pentru românii, din Transilvania, Banat, Bucovina războiul din 1877 nu era doar cel al țării libere, ci al neamului întreg, la care orice fiu al său trebuia să ia parte. Mulți tineri transilvăneni, bănățeni și bucovineni au trecut pe ascuns Carpații și s-au înrolat voluntar în armata română, luptînd la Grivița, Plevna, Rahova și Smîrdan.

Dintre numeroasele mărturii în acest sens cităm adresa pe care prefectul județului Muscel o trimite ministrului de interne la 26 mai 1877: „Aseară au mai sosit în Cîmpulung încă doi tineri, anume Ioan Popovici și Alexandru Băliu, amplați administrativi din Făgăraș, recunoscători de unii orășeni, intrați în țară pe poteci fără pașaport pentru a intra în armata română. Inșă fiindcă ei au arătat că zilele astea are să vie în țară și alți tineri în asemenea condițiuni, mă cred dator a vă spune la cunoștință spre a ne da dezlegare de urmare.”

Ca ministru de externe al acelei vremi, Mihail Kogălniceanu se opunea categoric extrădării tinerilor care veneau să se înroleze voluntari în armata română. Astfel, la 13 iunie 1877 îl însărcina pe agentul diplomatic al României la Viena să comunice guvernului austro-ungar, că „Sub nici un pretext nu vom săvîrși actul de nedreptate de a preda autorităților austro-ungare fără vina unui delict specificat pe orice tînăr român din Transilvania care va fi venit în ultima vreme în țara noastră.”

Din Banat au sosit tineri intelectuali, ca de pildă ofițerul român Moise Grozea, care s-a distins în lupta de la Grivița și a ajuns apoi la gradul de general în armata română. La 25 iunie 1877, Moise Grozea îi scria cumnatului său, Aurel Mureșianu: „Astăzi este o zi însemnată din viața mea, adică azi sînt 11 ani de la bătălia de la Ciustaza, unde mi-am făcut datoria fără a ști pentru ce. Cu altă mai mult știu acum pentru ce o să mă bat.”

Dintre intelectuali bănățeni care au sprijinit lupta pentru independență s-a remarcat muzicianul Coriolan Brediceanu. Dînd expresie sentimentelor și aspirațiilor maselor populare, scriitori, oameni de cultură și publiciști transilvăneni au întreținut permanent un curent de interes și adevărate pentru jertfele fraților de peste munți. În Gazeta Tran-

silvaniei nr. 42. din 2/14 iunie 1877 se afirma: „Cauza ostașului român e cauză generală română. Victoria lui e a întregii națiuni.”

Prestigioasa revistă „Familia” a lui Iosif Vulcan a propagat cu consecvență și patos sentimentul demnității și unității naționale, al mîndriei patriotice față de luptele românilor. În nr. 16/1877. înfățișează cititorilor săi dirzenia și dorința de luptă a ostașilor: „Ținuta armatei, era dintre cele mai bune și hotărîrea de a-și face datoria la orice caz, era zugrăvită atît pe fețele soldaților, cit și pe a șefilor. Cu toată întristarea familiilor care îi însoțea, pe nici o față nu se vedea nici măcar trecînd părerea de rău, că se duc unde datoria îi chiamă.”

Cucerirea Plevnei a constituit pentru toți românii transilvăneni un impresionat prilej de manifestare a bucuriei și mîndriei naționale. În Telegraful român, nr. 86. din 1877, se vestea: „Româ-

Transilvania și războiul de independență

nii au intrat cei dintîi în Plevna.” După cum se știe, guvernul austro-ungar era ostil independenței, se situase deschis de partea Turciei și de aceea privea cu aversiune manifestările de entuziasm patriotic și de solidaritate națională a românilor din Transilvania.

Biruina poporului român în lupta pentru neatinare îl determină pe Timotei Cipariu să-și mărturisească deplina încredere în viitor, scriînd în Calendarul de la Blaj: „Anul 1877 a fost înălțare pentru cei umiliți și umilire pentru cei îngimfați... Anul 1877 formează aurora plăcută a unui viitor plin de glorie.”

Participarea activă a transilvănenilor la lupta de independență și ajutorarea armatei a găsit un larg ecou în activitatea scriitorilor. La constituirea Comitetului femeilor române din Sibiu, pentru sprijinirea armatei române prin organizarea colectelor, George Barițiu a popularizat această acțiune cu mult entuziasm. În Gazeta Transilvaniei nr. 35 din 20 mai 1877 George Barițiu arăta la început că „România este decisă a-și apăra existența și drepturile sale pînă la marginile extreme... Națiunea întreagă, bărbați și femei, juni și june s-au decis a sacrifica totul, avere, sănătate, viață pentru salvarea celor mai sublime bunuri din lume.”

Inițiativa femeilor române din Sibiu și îndemnul lui George Barițiu a avut un ecou în toată Transilvania Ziarul maghiar Kelet din Cluj, organul de presă a asupritorilor austro-ungari, afirma că acțiunile de ajutorare a armatei române de către transilvăneni erau o „campanie de bandiți”, care prin actele lor au îndrăznit să ridice pumnul asupra turcilor. George Barițiu a dat riposta la acest articol printr-un altul publicat în Gazeta Transilvaniei nr. 39/1877. El considera articolul

„în Kelet drept „brutal și fanatic”, încurajînd în același timp femeile transilvănene să-și ducă mai departe nobila și patriotică lor acțiune. Ceea ce trebuia luat în seamă — arăta George Barițiu — era în primul rînd: „judecată imparțială și dreaptă a Europei creștine și civilizate, care pe noi, românii din acest imperiu, ne-ar înfiera cu stigma de trădători ai singelui nostru. Dacă nu am sări în ajutorul fraților noștri de aceeași origine, națiune, limbă, religie, nici măcar cu trei coți de pînă care se pun pe fața morților, cînd îi așează în sîrii.”

Printre scriitorii și cărturarii transilvăneni care au militat cu însuflețire patriotică pentru sprijinirea luptei poporului român, se numără și Aron Densușianu. Împreună cu alți intelectuali, Aron Densușianu întemeiază Comitetul românilor din Brașov pentru ajutorarea răniților, în numele căruia semnează și redactează un Apel la români, publicat în Gazeta Transilvaniei nr. 45. din 24 mai 1877, pătruns de idealul solidarității și unității neamului românesc: „Dacă luminile civilizațiunii au ajuns a face adevărat cult din îngrijirea și alinarea durerilor celor căzuți în război, vom putea rămîne noi nepăsători față de cei mai aproape ai noștri, care și-au depus viața pentru legea, onoarea, și existența neamului românesc! În numele acestor înalte și sfînte simțăminte, noi, ca particulari, venim a apela, pentru ajutorarea fraților noștri în război, la toți aceia în al căror piept bate o inimă fierbinte de român...”

În revistele și gazetele transilvănene din perioada războiului, pe lîngă numeroasele știri privitoare la desfășurarea luptelor, la ofrandele și colectele organizate de comitetele de ajutorare a răniților, se publicau și multe scrieri literare, fie inspirate din faptele de eroism ale ostașilor români, fie conținînd chemări de sprijinire a armatei noastre și a idealurilor în numele cărora se lupta. Poeziile publicate în Familia, Gazeta Transilvaniei, Telegraful român, Albina Carpaților, cultivau cu precădere sentimentul unității naționale. În poezia „Scame pentru cei răniți”. Iosif Vulcan motiva elanul cu care transilvănenii ajutau ostașii răniți pentru ideea fraternității, a solidarității naționale. Scipione Bădescu închina un imn armatei române cu prilejul reîntoarcerii ei acoperite de glorie, publicat în Amicul familiei din 1 noiembrie 1878: „Bravi copii ai României, bine v-ați bătut, V-ați bătut sub steagul țării... sfîntul vostru scut.”

Printre poezii și scriitorii solidarizați în creația lor cu lupta poporului român, pentru independență, mai pot fi amintiți: B. A. Vineșiu, M. C. Mănculescu, P. Botocș, Grigore Bengescu și alții.

Prima expunere monografică asupra războiului de independență a fost realizată de profesorii născuți în Transilvania, Artemie P. Alessi și Massimu Popu. Lucrarea acestora, intitulată „Resbelul oriental ilustrat”, a fost tipărită la Graz, în 1878, fiind dedicată: „Vitejei armate române, bravilor săi conducători, / Eroilor români de la Plevna, Nicopoli, Lam-Palanca, Grivița, Plevna și Vidin, / Domnilor descendenți ai marilor eroi de la Călugăreni, Rahova și Resboieni, / Umbrelor mărețe și de eternă memorie ale eroilor căzuți pentru românism / În semn de înaltă recunoștință și admirațiune.”

În inima tuturor transilvănenilor, ca și în ale tuturor românilor, cucerirea independenței naționale a avut un profund răsădit, luminînd și mai puternic perspectiva de viitor, a înfăptuirii unității naționale, a făuririi statului unitar român.

VALENTIN SACA
istorie, anul III.

Mormintele de la Plevna

S-au scurs anii, măsuri convenționale ce poartă pecetea uitării. S-au scurs 100 de ani de atunci. Și n-am uitat. N-am uitat zilele de glorie ce umplu de bucurie inimile românilor. Mă-nchin în fața ta, doamnă, și-ți sărut eșarfa tricoloră ce te-ncege de la Carpați și pînă la Marea cea mare. Și-ți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru că ne-ai dat libertatea, tu și fiii tăi îți mulțumesc pentru că te numești România.

Au fost clipe mărețe, clipe în care oamenii simpli au ținut să amintească lumii isprăvile lui Mircea și ale lui Ștefan, au ținut să frîngă lanțurile atîrnării. Se tocise securea gidelui de-atîtea capete despărțite de trup și zgîria prea tare cuvîntul pasalic urechile românului învățat s-asculte dulci doine bătrînești. Frigeau groaznic barapnicele turcești, iar drumurile către Stambul erau prea bune și prea bătătorite. A trebuit să se facă dreptate. Semiluna semăna tot mai mult cu două ghiare făcute parcă să fure și să sugrume. Trebuia friată și aruncată dincolo de Bosfor în nisipurile deșertului.

Venise odată cu primăvara clipa libertății. A trebuit să lupte românul cu turcul cel vicelân ascuns în redutele Plevnei. Acolo n-au vorbit numai armele în chip cavaleresc, ci au vorbit sufletele pe care gloanțele nu le-au putut frînge.

Se scurg în fiecare dimineață lacrimi de rouă peste pietre funerare înșirate geometric în locul în care s-au hotărît destine. Gropile de obuz s-au mai astupat, dar amintesc vremuri trecute ce rămîn vii în mîntea românilor. Mormintele de la Plevna stau mărturie a neafîrnării, sînt simbol al jertfei pentru libertate. Suflete de români au părăsit trupuri făcute să aducă fericirea neamului, pentru a scrie cu sînge cuvîntul mirific: „Independență” în istoria țării. Mormintele de la Plevna sînt vii. Noi nu ne lăudăm cu moartea, ci cu vitejia lor, iar dac-au murit înseamnă c-au fost primii, înseamnă că nu s-au ascuns în pămînt ca și cîrțile, nici în apă ca broaștele și

nici n-au zburat în înaltul cerului, ci au stat zid în fața dușmanului. Lucrurile astea le-au știut de la Decebal, strămoșul lor și tot de la el au învățat să moară rîzînd cu satisfacția omului care se jertfește pentru ai săi.

Așa ne-am cucerit noi Libertatea!

RADU TODORAN

Memento

Un memento fără detalii documentar-istorice, fără autoritatea unui magazin de specialitate — un memento simplu doar cu un semn de exclamare la sfîrșit: MEMENTO 1907!

Sînt șaptezeci de ani de-atunci și fiecare an aduce pe lîngă timpul de miine, o umbră peste ziua de ieri. Sînt șaptezeci de ani de-atunci, dar nici o umbră, pentru că nimeni nu uită. Și cei care s-au născut în ziua de miine, miine după cea flacăară, știu totul. Acea flacăară și acei 11.000. Un rug ce strălucea și care întuneca cei patruzeci de ani de domnie ai lui Carol I, regele României. Ei, cei 11.000 strigau prin: „... nespusa lor nenorocire”. Și glasul lor a fost stîns, cu gloanțe „Sectorul Regimentului 5 roșiori — în Salcea împușcat 5 capi răscoală, distrus casele la trei răscoale. În Cătuțele împușcat 3 capi răscoală. În Pistol împușcat 7, distrus 5 case. În Gîrla Mare împușcat 3, distrus 18 case. În Poiana Veche împușcat 5, distrus 4 case...”. O hartă a țării înroșită de sînge, o durere umană și socială, înseamnă a condamna, a condamna pe veci un regim ucigaș.

... comuna Terpoziți din Dolj: uciși peste treizeci de copii... Au trecut de-atunci 70 de ani — și începutul, Flămînzii, a devenit și a rămas un simbol. Prezentul îl cunoaște. Atunci, tot atunci li s-a întins o mină, o mină trudită muncitorească — Pașcani. Atunci. Azi. Mina, aceeași mină este azi

caldă și ține în ea un timp nou. Și nu-i nevoie de statistici sau exemple documentare ca s-o confirmăm. Și timpul care a trecut și ziua de azi, prezentul și noi, știm. Știm că a fost 1907 și că februarie de acum 70 de ani va fi mereu viu. Întotdeauna.

SORINA PLEȘU
Filo I.

Efigii cu strămoșii

Respiră copacii un aer străbun și seva prelungă din eră și iar anotimpul se face mai bun prin hrana acestora severă.

Săpînd la căldarea cu aur — monezi — înaltele frunți domnitoare 'n-adîncul pămînt te apleacă și vezi cît soare mai poartă, cît soare!

Ei preț au avut la zicale cuminți. Ca graiul și brațul le fuse adună-i în mînt: pămîntul părinți sînt morți, dar cuvintele-s spuse.

Și cai au avut, alergînd prin livezi, sau lupte, cu coame-mpletite; 'n-adîncul pămînt te apleacă să vezi cît drum le-a rămas în copite...

Și-o viață-au avut, dar invață să mori ca spada ce-n licăr se frînge căci lupta e dreaptă, sămînța e-n flori o viață avură, un sînge.

Și-i cîntecul, vechiul, la preț, dezgropat, căldarea cu aur și soare; monezile mii ce neșterse-au păstrat înaltele frunți domnitoare.

LUCIA MORARU

CĂMINUL DE FIECARE ZI

O vizită prin căminele studențești în zilele de 11 și 12 februarie, prilej de a cunoaște problemele, neajunsurile existente, necazurile studenților și președinților de cămin, prilej de a povesti experiența pozitivă a unor cămine. A ne spune părerea în soluționarea unor probleme legate de buna desfășurare a activităților centrului nostru universitar.

Căminul 1. C. (băieți) Un semn de încrezare legat de atelierul de tapițerie existent la etajul I și care monopolizează sala de lectură de la etajul III, folosind-o ca depozit. Dacă ținem seama și de faptul că în sala de lectură de la etajul II funcționează (cînd este cazul) infirmeria și că la parter e televizorul, mai rămîne o singură sală disponibilă studiului, la etajul I.

Căminul 3. C. al Universității. (fete). Că administrația nu a reușit să rezolve cu geamurile sparte de capriciile iernii (bulgări de zăpadă), înțeleg, dar că nu a reușit să pună un geam la o ușă din interior nu mai înțeleg. De două luni studentele de la camera 76 fac referate, anunțând că nu mai pot ține geam, că e curent, că li s-au furat lucruri din cameră în timpul cînd erau plecate din cămin și nimeni nu dă vreo soluționare acestei probleme. Poate se va auzi acum! Ar mai fi „plîngerea fetelor fără parteneri” referitoare la lipsa unui televizor în acest cămin.

Căminul 5. C. al IMT (fete). Uite nu am să scriu nimic de voi, prea v-ați speriat de vizita mea și interesat de articol. (Sau poate de cel de pe pag. 9).

Căminul 8. C. Cel mai curat, cel mai aspectuos cămin de fete din complex.

Căminul 9. C. (băieți). Dușuri defecte care nu se închid (etajul I) oale WC (pardon de expresie) dărîmate pe jos la etajul II.

Căminul 10. C. (mixt) Curățenie, totuși s-au semnalat vizite din familia gîngăniilor dar au fost „exterminate” de forțele locale.

Căminul 11. C. (băieți). Cea mai bogată colecție de ziare și reviste, 13 la număr, frumos catalogate. Deși nu știu a cui este meritul, aici este cea mai reușită zugrăveală, culori vii, odihnitoare, modele simple, de bun gust.

Căminul 12. C. (fete). În ziua de 12 februarie, cînd am fost acolo, fiind timp ploios, munca voluntară s-a făcut în camere. Atenție băieți! Există aici o hotărîre prin care staționarea voastră în hol nu e permisă.

Căminul 13. C. (fete). „Durere” mare, tot cu geamuri sparte, tot căminul Universității. 28 de geamuri așteaptă din octombrie să fie înlocuite, unul din ele la baia de la etajul II. Bine că a trecut iarna, mai ales că nici apa caldă nu urcă pînă la etajele superioare.

Căminul 15. C. IPT (fete). Comitet de cămin puternic, mare curățenie, cărți

de vizită scrise de aceeași mînă, nimic ieșit din comun, doar trubadurii care apar seara pe sub geamuri sau chiar peste geamul de la baie.

Căminul 18. (familisti). Țin la casa lor: „prieteni și colegi vă rugăm să vă descălțați la ușă”. Cite familii, tot atîtea feluri și culori de perdele. Cred că un singur fel de perdele în tot căminul ar fi mai aspectuos. Lucrul cel mai supărător pentru toți sînt ținării — în număr foarte mare. De aceea este necesară stingerea focarelor de infecții din jurul căminului, bălți, gunoarie etc., dar și o dezinfecție imediată.

Căminul 3. Expres. (fete). Un exemplu demn de urmat. Gunoii din camere se duce în curte, în locurile special amenajate și nu în grupurile sanitare care rămîn astfel pur sanitare, nu și de salubritate. Mai există problema mai veche a lipsei sălii de lectură, care s-ar putea aranja, cu puțină bunăvoință, într-una din cele trei dormitoare mai spațioase de la etajul I.

Căminul Tehnometal. (băieți). De asemenea lipsit de o sală de lectură. Apa face pauze destul de des. Lipsa televizorului nu se resimte în prea mare măsură, băieții ținînd companie, de la geam vecinilor din blocul fabricii de detergenți.

Căminul 2. Medicină (fete). Există ce-

ri pentru cîteva etajere în camere; și problema televizorului, pentru care studentele trebuie să se inghesuie în sala băieților și așa neîncăpătoare. Cred că rezolvarea acestei probleme nu e deloc grea, există în căminul 1. Medicină, deasupra cantinei, un club foarte spațios care ar putea fi folosit în zilele mai solicitate (miercuri, vineri, sîmbătă, duminică) pentru vizionări TV. Cred că activitatea clubului nu va fi stînjinită cu nimic. Ziua e mare și mai există și celelalte seri pentru programul clubului.

Căminul 1, Calea Aradului (băieți). Deține recordul la numărul de clanțe lipsă sau defecte. În grupurile sanitare, plăci de faianță căzute sau pe cale de a cădea, nefuncționarea robinetelor de la oalele de WC (încă o dată scuzată expresia) produce impresii olfactive neplăcute. La etajul III, un element de racordare (din plastic) la un astfel de robinet este spart, apa scurgîndu-se pe perete.

Căminul 2, Calea Aradului (mixt). Deși la cîteva metri de primul aici situația este mult mai bună. „Ordinea la toaletă e o dovadă a calității noastre”, se poate citi pe una din uși. Deși ambele cămine au fost sesizate de către activiștii ai U.A.S.C.-ului, la geamurile lor mai pot fi văzute atîrnate în pro-

porție de 80%, pungi de plastic cu diverse provizii.

Căminele 2. C. 4. C. 16. C. 1. MV. 2. MV. 7. C. Cămine de băieți obișnuite, nimic deosebit (adică bine.)

Dar iată concluziile generale:

1) Grupurile sanitare După ce am vizitat mai mult de 50 de astfel de grupuri bilanțul este următorul: clanțe defecte sau lipsă în proporție de 25% becuri arse sau lipsă 70%, robinete defecte 15%, același procent la robinete uitate deschise, rozete la dușuri — lipsă 100%(!).

2) Gunoii este depus în coșuri deschise (vezi ultima grupare de cămine și altele), cu capacitate insuficientă, creîndu-se întotdeauna un munte care acoperă coșul respectiv și blochează trecerea. Ar trebui aici niște cutii de tablă cu capac, de capacitate mare, ce pot fi confecționate și la SPPME (Sector de producție, prototipuri și modele experimentale de pe lângă I.P.T.V.T. — fostul ASP).

3) Datorită ploilor, slabei izolații, a-burilor, porțiuni de ziduri sînt degradate. Aici pot fi lăsați cei cu afixe să acopere zugrăveala, numai să se păstreze măsura și buna cuviință (a afișelor, pozelor etc.).

4) Se dovedesc eficiente anunțuri ca: „Vă rog folosiți grupurile sanitare în mod civilizat”, „Nu frîntiți ușa, vă mulțumesc”, „Depozitarea pachetelor în geam este interzisă, cei care nu se vor confirma vor fi sancționați”.

5) Există cămine de construcție mai veche ca: 10.C, 11.C, 12.C, 13.C, care nu au săli de lectură decît la mijlocul coridorului, într-un loc deschis, de capacitate mică. Acestea pot fi închise cu un paravan de lemn pentru a nu mai fi simțiți cei care trec pe coridor, pot fi iluminate cu neon și pot deveni săli de lectură, nu simple holuri.

6) Ar fi bine să existe la toate camerele cărți de vizită, etichete scrise uniform, cu numele celor care le locuiesc. Unele nu au deloc (căminul 9.C, 10.C, 2.MV) și altele nu are rost să le mai enumerăm; se știu ele.

7) Se simte lipsa personalului de întreținere. Credem că o acțiune conjunctă între instalatori și cîteva studenți luați din practică de la SPPME, ar putea înlocui garnituri, închide robinete, repara clanțe, rezolva problema rozetelor de la dușuri etc.

8) Se constată că băieții sînt foarte neglijenți și duri cu bunurile comune din cămine.

Acestea au fost cîteva din observațiile legate de căminele noastre. **Nu am intrat în camere**, considerînd că sesiunea abia a trecut. Rugăm cititorii noștri să scrie pe adresa redacției tot ce au de spus în legătură cu acestea (și altele) și care ne pot ajuta în activitatea noastră.

IOAN BĂCĂLETE

Foto: GHEORGHE TĂRȚAN

DOSAR F.S.

De ce acest titlu și despre ce poate fi vorba vă veți întreba cu legitima curiozitate, stimați colegi. Vom încerca în cele ce urmează să vă facem cunoscută o situație neplăcută care ar fi putut fi evitată cu un plus de vigilență a anumitor persoane implicate.

Inceputul coincide cu primele zile ale anului universitar, cînd la căminul 9.C studenții au fost repartizați cîte trei în cameră, ca peste tot de altfel. Majoritatea și-au suprapus paturile pentru a cîștiga puțin spațiu. Ceea ce trebuie reținut însă în acest punct al desfășurării faptelor este că studenților nu le-a fost predată pe baza de proces-verbal decît lenjeria și nu întreaga cameră, cu obiectele de inventar pe care le cuprînde: mese, paturi, perdele etc., așa cum prevede regulamentul de funcționare al căminelor, în articolul 38, alineatul d. În acest fel situația obiectelor aflate în inventarul căminului rămînea neclară, deși tovarășa administratoare susține că avea o evidență (curioasă) pe baza: număr de studenți = x paturi aduse.

La inventarul de la sfîrșitul anului 1976 se constată că lipsesc două paturi și se procedează la un control în cămin cu prilejul căruia tovarășa Vasile, administratoarea căminului, descoperă în două camere paturi suprapuse pe ramele altor paturi. Trage concluzia că acestea sînt paturile lipsă și... anunță serviciul social, deși căminul a fost predat conform articolului 38, litera a, comitetului de cămin, iar articolul 21, litera i, din același regulament de funcționare a căminelor arată clar că abaterile stu-

denților sînt analizate de comitetul de cămin, iar sancțiunile — chiar și pentru „deteriorări grave de bunuri materiale” menționate în articolul 34 — sînt aplicate de același for în baza articolului 35 din regulament.

De la serviciul social, tovarășul Rebei o sfătuiește pe administratoare să facă un referat cu cele constatate și să-l trimită la dumnealor pentru a putea lua măsuri, neglijînd în continuare comitetul de cămin care ar fi trebuit să rezolve această problemă. Referatul nesemnat de vreun reprezentant al comitetului (!) ajunge la social, unde sînt emise imputațiile pentru cele două paturi și trimise părinților studenților în cauză, fără ca aceștia din urmă să știe ce se petre-

Și paturile au picioare...

ce. Trebuie arătat că tovarășii Rebei și Ciucă de la serviciul social au emis imputațiile numai pe baza referatului primit, fără să se deplaseze și la cămin pentru a constata în ce măsură cele semnalate sînt sau nu adevărate. Ne punem de asemenea fireasca întrebare dacă pentru a emite un astfel de act nu era nevoie și de o decizie a rectoratului, în acest sens, pe care nu am văzut-o atașată la dosar.

Studenții au aflat totul abia cînd le-au scris părinții de acasă. Au făcut contestații demonstrînd cu ajutorul unor schițe amănunțite că paturile pe care le-au folosit nu sînt din cămin (ne-am convins și noi că în cămin nu se află astfel de paturi), arătînd că le-au luat din fața atelierului de reparații al complexului. Evident, aceasta nu-i absolvă de vina de a fi

stricat paturi care ar fi putut fi recuperate și puse la dispoziția căminelelor, deși nu știau — așa cum foarte puțini știu din păcate — că în complex paturile nu se mai reformează, ci sînt recuperate din rațiuni economice. Locafării camerelor 301 și 304 de la căminul 9.C rămîn deci vinovați și pasibili de sancțiune, dar pe cale legală, de către comitetul căminului și nu de la foruri care au făcut dovada că nu cunosc atribuțiile ce le revin și nici regulamentul de organizare și funcționare al căminelor studențești.

Nu putem trece cu vederea faptul că în cămin mai sînt alte două camere cu paturile suprapuse în același mod, pe ramele altor paturi. Impotri-va acestora — camerele 2 și 305 — nu

dicat competența comitetului de a sancționa pe studenții din cămin și nici nu a discutat cu aceștia pentru a le aduce la cunoștință hotărîrea, deși conform regulamentului ar fi trebuit s-o facă. Trebuie arătat că atunci cînd comitetul a cercetat cazul a ajuns la concluzii sensibile diferite de cele cuprinse în referatul inițial, demonstrînd că paturile pot fi recuperate, studenții în cauză angajîndu-se chiar să le recupereze. Evident, altfel decît prin „completare” de la alt cămin!

Este regretabil și faptul că sancțiunile au fost emise, în timp ce rectorul cu munca educativă trimitea dosarul acestui — să zicem caz — spre cercetare Facultății de mecanică agricolă de care aparțin studenții în cauză pentru a stabili care este adevărata situație și sancțiunile, așa cum reiese din discuția pe care am purtat-o cu tovarășul Dănilă. Mai amintim și faptul că imputațiile au fost emise în baza unui articol din... Codul Penal, iar studenții primesc sancțiuni pe baza regulamentului de cămin și nu a Codului Penal!

Să mai amintim că la începutul anului universitar o serie de paturi reparate la o cooperativă au fost aduse cu camionul și împrăștiate la voia întîmplării cui a avut nevoie și nu căminelor care le-au trimis la reparație, că la căminul 9.C nu se ține evidența paturilor trimise la atelier pentru reparații și vom înțelege că cele două paturi lipsă pot fi oriunde, prin complex, că e nevoie de măsuri energice care să înlătore dezordinea care domnește la unele administrații.

Așteptăm rezolvarea echitabilă a cazului de la căminul 9.C de către cei în măsură să o facă, dar și opiniile studenților și ale celor vizați, față de problemele pe care le-am ridicat aici.

MIREL LAZAR

...de indice unu

SESIUNEA...

...de la
miezul
nopții

MOTTO:

„Examenul cel mai greu e cel care vine,
Examenul cel mai ușor e cel luat cu bine.“

Sfârșitul lui ianuarie, începutul lui februarie au fost fierbinți, o zonă de timp în care viața studențească se trăia cu o intensitate mereu crescândă. Fiecare dintre noi avea de luptat cu necunoscutele unei ecuații a cărei parte dreaptă era sesiunea, fiecare așteptam confirmarea alegerii juste a drumului spre succes, confirmarea muncii de-un semestru.

La București, revista „Viața studentească“ consemna instituirea stării de sesiune. La Timișoara starea de sesiune s-a afișat în gândul celor ce privesc cu ochii deschiși viitorul; ea exista în fiecare student ca o firească urmare a lucrurilor. Străzile vorbeau în același limbaj, numai și numai despre sesiune. Străzile se războiau ele însele cu sesiunea. Păreau iradiate de tinerețe. De tinerețea raportându-și realizările muncii, răspunzând azi pentru mine.

Bobocii erau cei mai marcați de noua și necunoscuta față a studenției lor. Așteptau eu toții un „Da“, pentru stilul de lucru universitar pe care încercaseră să și-l însușească. Veneau la examene copleșiți de experiențe, unele încă neterminate asupra lui „cum se învață pentru izbândă“.

Deși în aceeași situație cu colegii mei — frământat, agitat, crispat — cu gândurile galopând unele spre altele spre o ultimă ordonare între două victorii asupra emoțiilor, dinaintea botezului primului examen, căutam cu privirea gesturi, captam cuvinte aruncate peste tețgheaua nesiguranței ori a încrederii nesușinate. S-a nimerit că-n prima zi de sesiune să atacăm chimia. Ca să fim cit de cit pregătiți, ne-am cerut o restructurare a pachetului de celule inhibitate ca un turnesol cu substanța cunoștințelor. Și iată că la grupa a 6-a TCM, indicatorul a virat spre rezultate bune. „Șeful“ „fu“ întiul care avea de ce să fie satisfăcut. Adrian Craioveanu „luă“ 10. Dar nici secretarul de an, Horațiu Popescu n-a fost mai prejos. S-a întâmplat însă ca turnesolul carnetului de student să rămână și alb (patru studenți greșiseră experiența). Mie nu mi ieși nici a pisică neagră dinainte, dar am cobit atunci, când am asemănat vacanța cu o turtă dulce (tocmai de modelul lui Thomson dădusem...).

La intrarea în facultate se așteaptă rîndul la telefon. — Tată, zice Liviu Cojocaru, permiteți să raportez. Ești bun de plată. Am luat 9.

Apoi celelalte două examene, geometria analitică și analiza matematică. Proba de control consta în exerciții complexe de gimnastica minții. La primul concurs după scris, se făceau presupuneri. Și nu ieșea încă nici unul din colegi. Ușa era opacă și ținută parcă cu lacăte grele. Ah, uite iese unul, Nicolae Marga.

Fi-ți fără grijă. Nu e greu.

— Ce ți-a picat?

— Cit ai luat?

— 9.

Și încă unul Ioan Gașpar a luat 8. Și Șerban Radu. Vesel. 10. Și unul trist cu un zîmbet amar pe buze, Radu Puta.

A început semestrul II. Am aflat și alte date despre prima confruntare a colegilor mei cu ei înșiși, cu profesorii noștri. Cei mai mulți păreau mulțumiți.

Vorbeau despre munca lor împlinită. Dar des-tui se exprimau succint în limbaj sportiv 2:1 pentru mine, ori 1:2, sau chiar îngrijorător 0:3. Și fiindcă veni vorba de sport mă gindesc la cei ce-au obținut note maxime.

Știu doi care au de ce se mindri. Zece e nota din ram de laur împodobit cu transpirație. Unul e Ioan Cipu și celălalt Petru Lighezan. Ei au luat doi de 10 și un 9. Ei învățaseră așa cum trebuia învățat. Tot timpul. Am aflat că sînt însă și performeri totali în sensul că au pierdut, prin forțat ori prin (ne)prezență. Și lucrul acesta e cu atât mai îngrijorător cu cît la grupa a 5-a TCM patru studenți nu au reușit să obțină nici o notă de plătire. Probabil că aceștia sînt purtați de valurile turluri-lipicioase ale unui banc de nisip vicios. Și mai ales că aceeași grupă posedă un buget de neînvidiat: nu mai puțin de 20 de restanțe. Se pare că aici nu există climatul de studiu instituit în alte colective studențești.

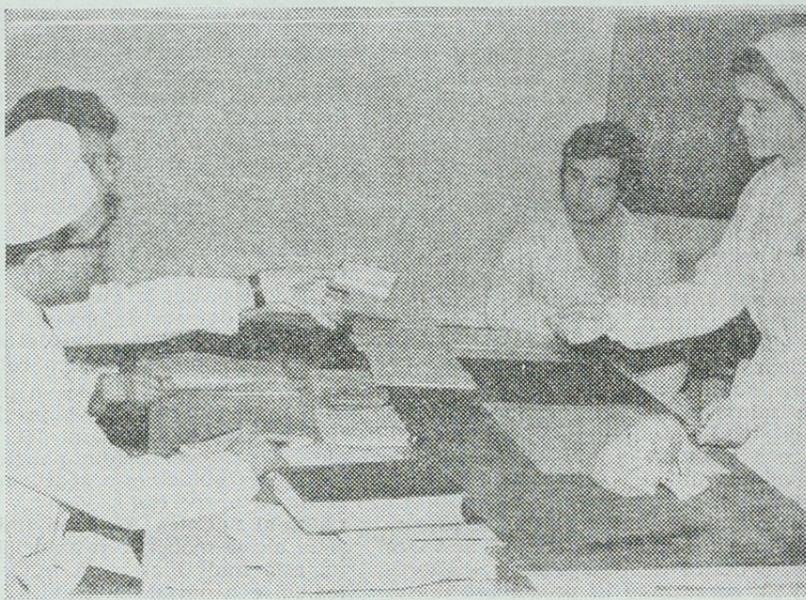
Există însă și o a treia categorie de performeri. În cazul acestora nota 5 („pita“ studentului, cum se numește într-un argou specific), nu e numai coadă de pisică neagră. Pare a fi crez. Trei note de 5 nu sînt un accident, nici coincidență. Ele exprimă o mentalitate, aceea a minime rezistențe.

Acum, cînd unii începem o nouă porțiune a studenției, pregătiți de a o înfrunța cu succes și cînd se declanșează concursul „Traian Lalescu“ (la care 33 de studenți din anul I. B. s-au înscris la disciplina „mecanică“, aud pe cei care nu și-au luat încă în serios condiția:

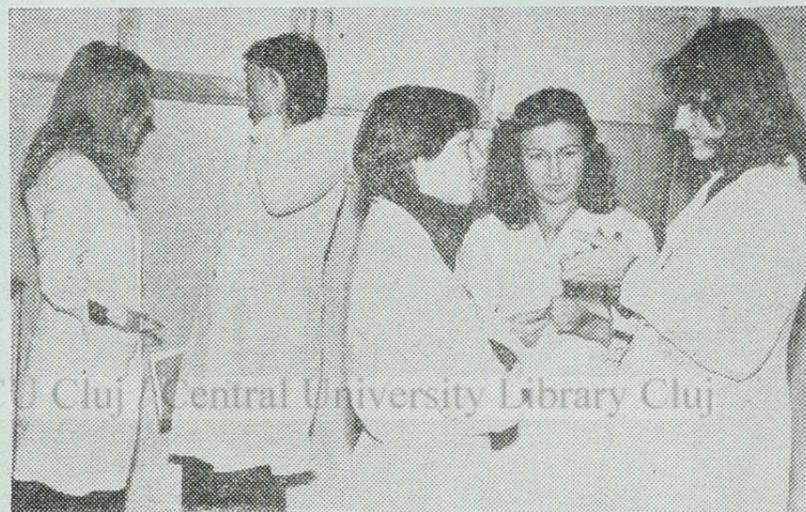
— Și eu merg la „olimpiadă“ și bineînțeles ironia amară nu și-o poate ascunde Fănică Horgos.

Și mai aud cum că profesorii noștri îngrijorați de prezentarea nemulțumitoare la examene a bobocilor au inițiat măsuri care să mobilizeze la învățare ritmică, sistematică și cu răspundere (teste și verificări repetate la seminarii și laboratoare). Căci se pare că principala carență a numărului de restanțieri se datorește stilului de muncă deficitar, încă neadaptat exigențelor.

MARCEL SĂMANȚĂ

...văzută din interior
și exterior

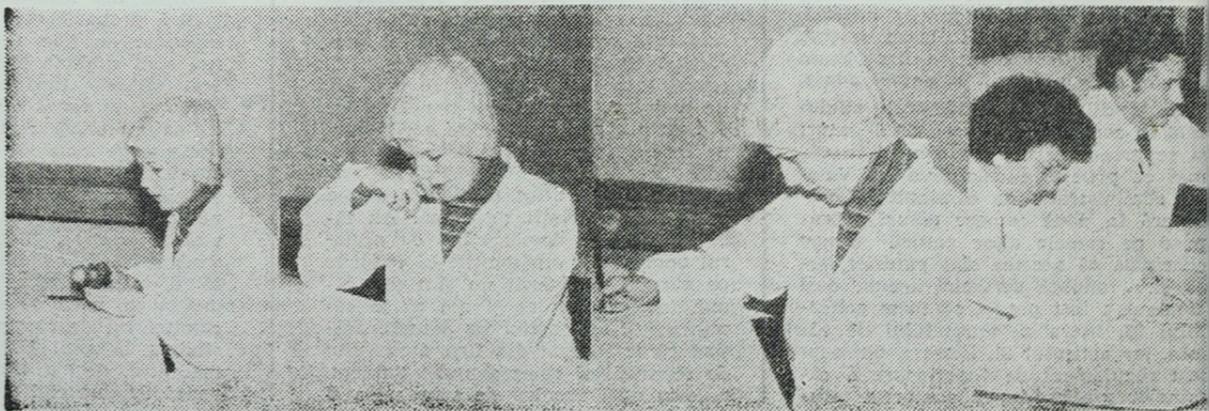

...iluziilor
pierdute

La Facultatea de agronomie, sesiunea de iarnă s-a întins pe durata a două luni de zile. A început în decembrie pentru anii I, II, III și IV, continuându-se în ianuarie cu anul V. A fost o sesiune lungă, cu multe examene. Sîntem datori să prezentăm condițiile acestei sesiuni. Ele au fost cu totul altele, deosebite de anii anteriori. În toamnă lucrările agricole s-au desfășurat normal, conform unei planificări optime făcută de către decanat. Nu s-a făcut deci un consum chiar așa de mare de timp pe ogoarele stațiunii. Vechile localuri ale bibliotecii (cu unele excepții) au fost deschise. Cu siguranță se poate spune că în acest an decanatul a asigurat studenților condiții bune pentru pregătirea sesiunii de iarnă.

În ciuda acestor condiții, rezultatele nu sînt cele scontate. De mai bine de trei ani se trage speranța că vom reuși să trecem zona de mediocritate în pregătirea profesională. Rămîne speranța și... un adevăr: lucrurile bat pasul pe loc. Acest adevăr este sprijini-

nit de rezultatele recente sesiuni. Astfel, mai mult de jumătate din totalul studenților sînt restanțieri. Îngrijorător este faptul că încă de anul trecut în fruntea clasamentului celor mai slabe rezultate la învățatură se situează actualul an III. Acest an are 117 studenți. Nu au promovat examenele 86 de studenți. Din aceștia 22 nu au promovat două examene, iar trei studenți, (Andrei Drăgîlă, Iunger Robert, Hîrjiu Jeana) nu au promovat nici un examen. Anul trecut, cînd rezultatele au fost la fel de slabe, s-au încercat fel de fel de măsuri pentru a se reduce anul pe un alt drum. Chiar revista noastră a scris despre aceste lucruri. Nu s-a ajuns însă la nici un rezultat. Evident, o muncă serioasă, o muncă la care să pună umărul fiecare student al anului, poate alunga această tristă faimă pe seama altui an. Poate pe umerii anului II, care pare că îi ține treaba anului III. În iarnă, din 144 studenți ai anului II 79 de studenți au promovat examenele, 11 studenți sînt

...in cămine

Cuvînt înainte. S-a vorbit întotdeauna de sesiunea din sălile de examene, de sesiunea de pe coridoarele emoției și nesiguranței și mai puțin de locul în care aceasta este simțită în permanență: căminele studențești.

Prolog. Se caracterizează prin căutări și imprumuturi de cursuri, plecarea pentru studiu la domiciliu a celor de la mici depărtări.

Actul I. Muncă intensă de pavoazare a ușilor și pereților camerelor cu anunțuri specifice: Vizitele scurte sînt plăcute; Nu deranjați — MUȘCHETARI se pregătesc pentru noua sesiune; Închideți ușa, nu o trîniți; Vă mulțumesc! sesiunea continuă; Noli turbare circulos meos (n. r. Nu-mi strica cercurile — Arhimede); N-avem, nu-i acasă!, Dă-i cu roiu; Adineaori am plecat, dacă fugi mă ajungi din urmă. Acestea pot fi de bun gust ca cele de la început sau chiar obscene (vezi ușa sălii de lectură căminul 1. C. etajul II), sînt în funcție de gradul de civilizație al respectivului sau în funcție de al șaselea simț (bunul...), sau, afișajul poate fi oprit și colectat ca la căminul 15. C.

Actul II. Iau ființă tot felul de birouri, centre, oficii precum DISTRIBUȚIA (camera 216, căminul 16.C.). La întrebarea, ce se distribuie aici, (și se poate răspunde: „?”). O firmă mai explicită este cea de la camera 122 a aceluiași cămin. Aici funcționează „Biroul pentru informare enciclopedică”. „Ore de lucru cu publicul 14,30—15,00. La prezentare se va preda actul de identificare și actul (bonul) de curățit și deparazită chimic”. (Sic!). Singurul lucru comun cu enciclopedia în această cameră este coșul de gunoi mobil, agățat de ușă, iar pentru alt-

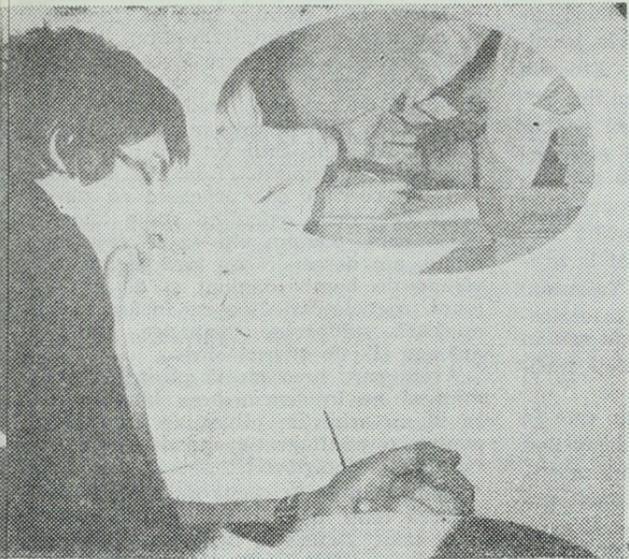
de nea. Nu voi face un bilanț al geamurilor sparte, l-au făcut administrațiile căminelor, la vremea lor, nici al studentelor care s-au adresat policlinicii din cauza abuzului de zăpadă, voi aminti doar cuvintele uneia care a remarcat că din mulțimea aceea de băieți care le tăiau calea spre cantină lovindu-le cu zăpadă nu se înghesuie nimeni și cu un buchet de ghiocei.

Ar mai fi războiul spray-ului, care constă în parfumarea adversarului pînă la terminarea tubului, după care cei în cauză au realizat că este o luptă costisitoare. Cîmp de bătălie, căminul 10. C., etajul I.

Actul VII. A venit primăvara, soarele strălucește. Tot de la fetele de la căminul 5. aflăm că e la modă jocul cu oglinda pe geamurile lor de la băieții din căminul 4. Nu e prea deranjant, dar îi compătinesc pe cei care stau ore în șir în geam cu raza de lumină fără ca cineva să le deschidă.

Actul VIII. Se petrece tot la căminul 5. Fetele dinspre partea căminului 6 obișnuiesc să-și schimbe toaletele în fața geamului, fără perdele trase, provocînd replici sonore din partea celor de la căminul 6. C., căroră le place...

Fără să mai țin cont de actele anterioare, trebuie să recunoaștem că în sesiune se învață, că sălile de lectură nu cunosc pauze, că luminile ard aici pînă dis-de-dimineață. Aici se învață pe schimburi, mărimea notei la examen fiind invers proporțională cu numărul schimbului. Schimburile s-au conturat odată cu apariția celor fără cursuri, a voiajorilor din timpul anului universitar, care acum învață de pe cursurile colegilor, cînd aceștia le lasă din mină, de obicei noaptea. Dar să vedem, schimbul I, în care intră cei care au luat cursuri regulat, învață tot timpul zilei (au și de pe ce învață), obișnuiesc să doarmă după prînz, ca să mai poată învăța seara tirziu. Sportiv spus, aceștia au șanse pentru scoruri egale de pildă 3—3 (cite examene, tot atîtea luate). După aceștia vin „păsările de noapte”, schimbul II, ce ține de la miezul nopții pînă dimineața la orele 7—8, sînt cei care preiau cursurile celor care acum dorm. Au partea de

al băieților a-
ale vestimen-
lin căminul 8.
fost cînd am
de ale studenți-
re exprimau i-
Universitatea
cu Politehnica
Regretul era
netofoane date
ri care mai că
i lor colegi ap-

doare sau strigau mai tare decît trebuie
despre soarta lor nefericită.

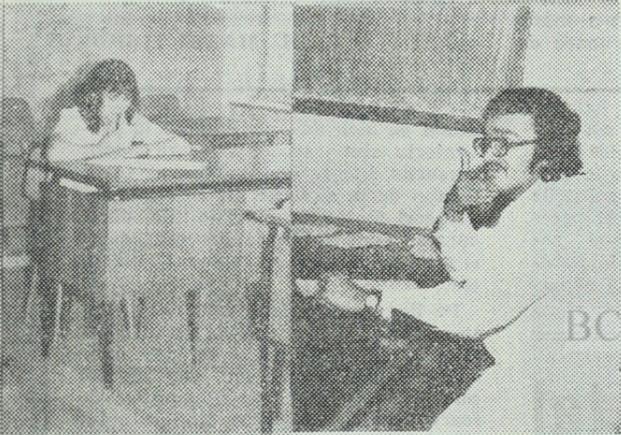
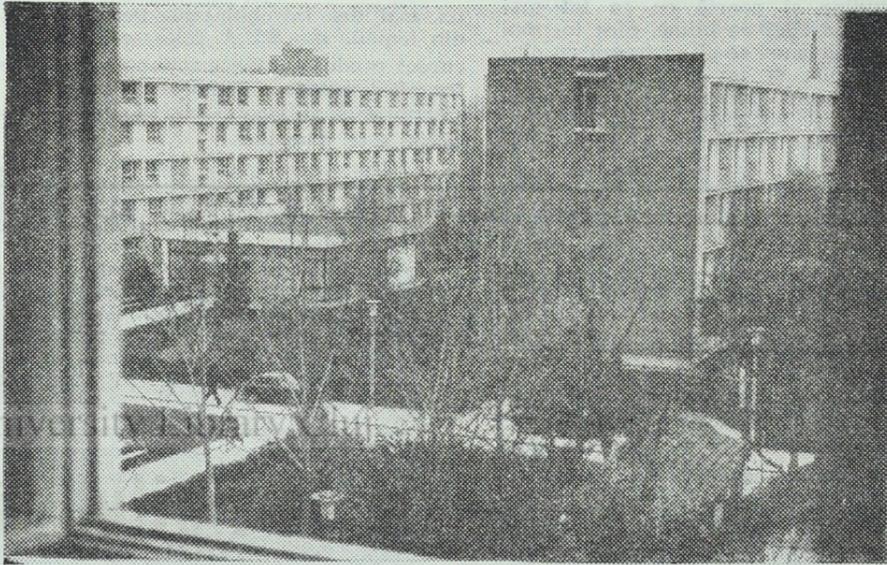
Ei și cînd ne amintim de cele 5 săli
de la facultatea de mecanică, în care
făceam eforturi supranaturale să ne
concentrăm, datorită înghesuiei și a-
celui nelipsit „dute-vino” la o fișă
parcă ne vine să ne gîndim cu nostal-
gie la minunatele nopți de sesiune!

Cu părere de rău însă, ea s-a dus,
s-a pierdut printre multele sesiuni la
activ și a lăsat în urmă „scheletele”
devorate ale examenelor, „scheletele”
care ne-au dat atît de multe coșma-
ruri... la miezul nopții!

ANITTE MATEESCU

părat și sufe-
construcții care
colégi de la e-
umau pe cori-

După o zi agitată a se-
siunii recent încheiate,
cînd a realizat instan-
tanele din această pa-
gină, fotoreporterul nos-
tru Gheorghe Tărțan
și-a permis, spre seară,
și o fotografie odihni-
toare: o imagine din
Complexul studențesc

line, iar 19 la
pune acordarea
atît din partea
sociății studen-

ției studenților din facultate trebuie să
cuprindă în centrul preocupărilor sale
aceste obiective și să urmărească sis-
tematic realizarea lor.

Anul V agronomie n-a fost scutit
nici el de emoțiile sesiunii. Rezultatele
nu sînt cele scontate. Cei mai mulți
restanțieri sînt la disciplina de orga-
nizarea și conducerea I.A.S. N-au lip-
sit nici neprezentările la examene; ele
au urcat cota restanțierilor și vin să
confirme persistența fenomenului de
„planificare personală a examenelor”.
Considerăm că această meteahnă poate
fi înlăturată doar prin obligativitatea
prezentării studenților la examene. Fe-
nomenul este generator de inechitate
colegială, adică miroase a fugă după
calificative bune prin deplasarea unor
activități profesionale în vacanță.

Analiza rezultatelor sesiunii de iar-
nă la Agronomie vine să pună o serie
de întrebări. Răspunsul neîntîrziat la
aceste întrebări trebuie să-l dea fiecă-
re student prin faptele lui de zi cu zi.

LIVIU NADIȘ

ceva nu are rost să-i vizitați. La căminul 9. C. ca-
mera 328 „catedra UTS” se dau meditații, consul-
tații după orar și programare de către inginer
Pascu Ioan și inginer Balea Nicolae. Numai să fi
fost așa.

Actul III. Rămînem la ușă și accesoriile ei posi-
bile. La căminul 2, Calea Aradului, camera 22 a a-
doptat în sesiune un sistem propriu de apărare. Pro-
cedul are ca element de bază un borcan cu apă,
legat de un cui și suspendat deasupra ușii. După
deschiderea acesteia se produce răsturnarea lui și
botezul oaspetelui.

Actul IV. Căminul 2. MV, în plină noapte și în
plină sesiune, ora 3, 29 ianuarie, dintr-o cameră
pot fi auzite risete, radioul, joc de table. Nu știu
pe cîți au trezit „băieții veseli” în noaptea aceea,
știu că cei din sala de lectură de vizavi le-au
auzit hohotele. Buna dispoziție a celor care invîrt
cheia acestei uși poate fi auzită nu numai în sesiune.
De pildă în 17 februarie ora 2 fierberea unei
cafele prilejuiește risete și discuții interminabile
pe coridor, la ora cînd ceilalți dorm.

Actul V. De asemenea sonor. Locul de desfășu-
rare, căminul 5. C. care suportă bombardamentul
sonor al băieților de la căminul 4. C. și 6. C. Aces-
ta vine cînd nu te aștepți, cînd ești mai concentrat
în curs sau cînd dormi mai bine, chiar și la mie-
zul nopții. Cu greu să-i înțeleg și pe combatanții,
unul din camera 81, căminul 4 explică cauza ca
datorîndu-se „luptei contrariilor”. (Vedeă contrară,
diferența de sex între studenții celor două cămine),
un altul se scuza: „Le punem muzică pentru că
și ele — cele de la camera 47, căminul 5.C. — în
sesiunea noastră ne-au pus nouă”. Un altul de la
camera 90 a adus un „mercenar” de la căminul 7
cu pickup-ul stereofonic pentru a ține discotecă
fetelor de la căminul 3. C. Pe acesta îl înțeleg.
Prezintă muzică după program (disc), fără gînduri
agresive, chiar dacă o face și după ora 24. Tocmai
punea auditoriului feminin albumul lui Curtis May-
field „Superfly”. Să nu fii înțeles greșit. Sînt pen-
tru muzică (vezi rubrica „Fonograme”), dar nu fa-
ceți din ea o armă, nu faceți ca difuzînd-o neorga-
nizat și la ore nepotrivite aceasta să fie urită, să
devină un coșmar. În legătură cu aceasta fetele de
la căminul 5. se plîng de o armă nouă ce vine
de la căminul 6, un riset strident, în genul perso-
najului de groază Frankenstein, înregistrat pe ban-
dă și des folosit.

Actul VI. Un alt război îndreptat tot asupra fe-
telor, indiferent de cămin, este cel al bulgărilor

scoruri 3—2 (un examen pe toamnă, iar celelalte
obținute la limită cu 5). Schimbul III, cel mai rar,
posibil totuși, al celor care nu au cursuri și nu pre-
zintă incredere pentru cei care au, primesc cursuri-
le pentru a învăța cînd schimburile I și II se odih-
nesc sau sînt la cantină, de obicei orele 7—9, cînd
datorită fluxului celor care trec pe coridoare, la
masă sau grupuri sanitare se produce un zumzet
asemenea stupurilor de albine, că numai învățu-
ră nu se cheamă aceea. În restul zilei schimbul
III, se odihnește, merge la filme. Scorul în acest
caz 3—1. Există și scorul 3—0, pentru cei care nu
reușesc să se încadreze în munca pe schimburi,
neavînd de unde învăța și nici chef pentru așa
ceva. La asemenea scoruri, decanatul recomandă
schimburi regulate a 8 ore în producție, timp de
un an. Cei care reușesc să scape și de schimburile
producției au stat în mai multe schimburi la ușile
cabinetelor medicale și au mai rezolvat-o; nu și cu
scorul. Aceștia își dispută scorul în repriza a III-a
(sesiunea de toamnă) și cer prelungiri de la arbitri
(profesori) — reexaminări și de la federație (deca-
nat) — sesiune prelungită.

Actul final. Seara premergătoare examenului,
mare aglomerație în spălătoare, devenite acum fri-
zerii de cămin, că bine a zis cine a zis „meseria e
brățară de aur”. Trec și examenele, trece și sesiu-
nea, se sting luminile sălilor de lectură, urmează:
Epilog. Se caracterizează prin Hai la un pătărel;
Dai o bere?, Vii la un film?; și prin încercări ti-
mide de a face curățenie în cameră. Se golesc co-
șurile de gunoi în care se întimplă să zacă cursurile,
ale căror examene au fost luate, se dezlipsesc anun-
țurile din prolog pentru a fi înlocuite cu obișnuite-
le: Vînd cartelă; Vin imediat; No smoking! (în tra-
ducere: Fără smoching); Sînt la masă; Așteaptă-
mă! Cheia este la...; Pentru... rog personal; Vin
peste...

Cuvînt înapoi. Bravi MUȘCHETARI sesiunea a-
ceasta a trecut, ați scăpat cu bine, dar de acum
înainte nu vă mai lăsați cursurile peste noapte în
sălile de lectură, pe postul de a rezerva locul. Cei
care sînt insensibili la acea hirtie de pe masă cu
„ocupat”, „rezervat” (de parcă am fi la restaurant),
vor fi insensibili la a vă arunca cursul cu cîteva
mese mai încolo, sau a vă lăsa fără de el. Și „nici
dragostea, nici bunăstarea, nici altele...” (Bau-
de-laire) nu sînt mai prețioase în sesiune ca și un curs
complet.

IOAN BĂCALETE

...in patru secvențe

Fotografii de
GHEORGHE TĂRȚAN

Lumea, acest imens furnicar convențional

Ne-am obișnuit să ne privim pe noi, la cinema, la televizor, în fotografii, mereu cu prim-planul „Planetei-albastre”, bătrâna sau tinăra Terra și să ne simțim mai mult sau mai puțin prizonierii globului acestuia de „liniște”. Și gravităm de mii de ani undeva printre miliardele de puncte materiale ale Universului.

Acum, când avem certitudinea că nu sîntem singuri, când există atîtea alte „mărunișuri” ca al nostru, putem respinge ideea singularității cu mîna tremurîndă a celui ce descoperă cu frică ori satisfacție tainele necunoscutului. De marțieni și venusieni am scăpat, vaca din lună a trecut de mult în basmele spuse la gura sobei (fie ea și cu gaz metan), dar au rămas atîtea și atîtea umbre ce-asteaptă să-și imprăștie voalul virginității, iar haosul cosmic ne face să ne simțim tot mai mici, tot mai puțin o insulă a „eterului” ce ne înconjoară. Acum, când am aruncat o privire ca o licărire de stea prin opacitatea necunoscutului, acum când am învățat să călcăm pe alte soluri, privim înapoi prin obiectivul camerei de luat vederi instalată undeva în „Marea Liniștii” și ne aducem aminte de noi, de planeta noastră, acest furnicar convențional, care începe să-și extindă granițele dincolo de hărăzirile preconceptuate.

Astăzi, explozia demografică este o certitudine și poartă cu ea tot mai mult grija zilei de mîine. Sînt tot mai multe stomacuri ce-și păstrează cu ciudă funcțiile și tot mai multe brațe, iar cu regret, locuri de muncă încă insuficiente. Pentru a nu da decît un exemplu, în R.F.G. într-o singură lu-

nă (ianuarie 1977) șomajul a crescut cu 14,7 la sută. Intelectualii tineri absolvenți ai institutelor de învățămînt superior sînt în continuă goană după posturi, acolo undeva unde diplomele își pierd semnificația, identificîndu-se cu „calificarea” de vînzător ambulant, chelner, comis-voiajor ori cine știe ce alte îndeletniciri mărunte. Lumea capitalului se conduce după interes. Omul devine marfă.

S-a constatat că în anii de criză, crește în mod neașteptat numărul sinuciderilor, al furturilor și atentatelor. Omul lumii capitaliste „modern” se găsește mereu într-o lume ostilă, necunoscutul, grija zilei de mîine, poluarea, fărâdelegile, îl împing spre situații limită a căror rezolvare înseamnă mai întotdeauna tragedie.

Ne-am obișnuit cu descoperirile științifice. Cotidianul lor începe să-și piardă din senzațional. Ne-am obișnuit să folosim atîți înlocuitori, atîtea substanțe chimice fie ele și preparate culinare! Dar fiindcă „dar”-ul acesta toți oamenii și-l fac și mai cu seamă îl folosesc tot mai mult, există atîtea excese, atîta goană după atîtea produse al căror efect e uneori imprevizibil. „Chimizarea dragostei” este o formulă tot mai des întrebuintată. Peste 55% din femeile din S.U.A. folosesc în mod curent produse anticoncepționale al căror efect asupra sistemului nervos și a echilibrului funcționării organelor genitale este dăunător

În multe state ale Americii Latine se mestecă coca sau se fumează marijuana în mod obișnuit. De aici pînă la heroină și hașiș nu e decît un pas. Efectele halucinogene au darul să amplifice acțiunea simțurilor în primă fază pentru ca apoi „curba dezumanizării” (s-o numim așa) să coboare mult sub normal. Se fac eforturi pentru distrugerea și capturarea recoltei de opium din faimosul „triunghi de aur” (situat la granița dintre Laos Birmania și Tailandă) estimată la 600 tone, pentru interzicerea culturilor de coca în Mexic sau în alte state în care marii și micii traficanți acționează liber.

Lumea, acest imens furnicar este în luptă cu ea însăși. Cursa înarmărilor, competiția ce poartă însemnul morții, crește. Avem atîta explozibil încît putem să ne autodistrugem și cînd spun putem, am putea să ne gîndim la imprevizibilul viitorului, să ne gîndim că nu sîntem altceva decît un butoi cu pulbere și încă din cea mai bună.

Sînt oameni pe pămînt care duc lipsă de pîine. S-a învățat pîinea să fie tăiată și împărțită numai de unii, de un pumn de oameni ce vor să țină în frîu trenul istoriei.

Politica de apartheid din Africa australă este condamnată de o lume întreagă. Impunerea prin forța armelor a dominației minorității albe asupra poporului sud-african înseamnă o gravă încălcare a drepturilor omului, înseamnă negarea existenței unor oameni în adevăratul sens al cuvîntului, a acelor care muncesc și creează și mai presus de toate prejudecățile SÎNT OAMENI.

Pămîntul cu „liniștea albastră” rămîne un gînd, un ideal pentru mai tîrziu. Există întinderea albastră a mării și oceanelor, imense rezervoare de

hrană și energie ce pot satisface toate cerințele. Dar trebuie încă să luptăm cu noi înșine, cu subdezvoltarea, „boala-modernă” a lumii care înseamnă neștiință de carte, mizerie, subalimentație, lipsă de asistență medicală.

Sînt încă oameni care numără numai pînă la doi și în timp ce alții nici măcar nu mai numără, ci învață limbajuri noi ce-i fac să vorbească cu mașinile de calcul, calculînd sume imense la care, dac-am sta să le căutăm rostul, am descoperi nu fără teamă avioane de bombardament și de vînațoare, rachete balistice ce încărcătură nucleară, submarine strategice, portavioane și cite și mai cite...

Avem oare prea multă pîine pe pămînt și ne înțelegem prea bine încît ca să nu aruncăm pîinea ne înarmăm pentru o conflagrație mondială „distractivă”? Hotărîți NU!

Undeva unde lucrurile au început să meargă bine, unde a pătruns socialismul, unde statele se dezvoltă, libere, se găsește niște oameni, oameni! Acolo unde ne găsim noi, românii de buni și drepti care luptă pentru pace, astăzi demonstrînd lumii succesele și victoriile noastre.

Este greu fiindcă am pornit de la zero, fiindcă am avut de învins greutățile, reminiscențelor burghezo-moșieresti dar cifrele noastre sînt realizări semnificative materializîndu-se în fabricile, uzinele și ogoarele noastre, sînt cifre ce exprimă lupta noastră și a tuturor forțelor progresiste din lume pentru ceva mai bun și mai drept în mijlocul acestui furnicar convențional ce luptă cu sine însuși. Noi sîntem cei ce purtăm pecetea luptei pentru libertate.

Ne-am obișnuit cu planeta noastră fiindcă, dacă ne gîndim bine, alta n-avem, ne-am obișnuit cu gîndul marilor descoperiri și ne obișnuim cu gîndul marilor realizări aci pe planeta a cărei culoare înseamnă PACE!

RADU MATEI TODORAN

ANCHETA F.S.

Grija deosebită pentru sănătatea cetățenilor patriei noastre se face remarcată la fiecare pas, bolnavii simțînd mîna generoasă a societății alăturîndu-se voinței lor.

Dar iată că aici la noi, la Timișoara, pe strada Memorandumului, la Preventoriul studențesc, datorită unor carențe din cadrul spitalului județean, de care aparține direct acest cămin-spital, constatăm grave stări de lucruri. Incredibilul, vizibil la fața locului își naște inevitabilul sentiment de stupeoare: încălzirea acestui cămin al bolnavilor de plămîni se face cu cărbuni, introduși în teracote ale căror uși și pereți permit răspîndirea oxidului de carbon în camere. Iar dacă cineva crede că totuși cărbunii sînt de cea mai bună calitate se înșeală: mormanul negru înconjurat de noroaie, dintr-un colț al curții, dă la iveală cu foarte mare zgîrcenie fața lucioasă a vreunei brichete. Printr-un referat (nr. 11532) din 18 XII 1976, semnat de tovarășa administratoare Brizu Maria, înaintat tovarășului doctor Fitărau Vasile, se cer lemne, care se și obțin de la spitalul Bega, ude inutilizabile.

Dar să urmărim cotidianul studentului de aici Dimineața părăsind patul cald este izbit de frigul din camere datorat geamului care nu poate fi închis (!) ori etanșeității nesatisfăcătoare de la uși și ferestre, parcurge coridorul, unde temperatura nu depășește pe cea de afară pentru a ajunge la baia care, pentru a satisface „amorul” incredibilului, are un singur boiler pentru cei cincizeci de studenți (mai existînd de fapt la parter unul... defect).

Reintorși de la facultate vor regăsi aceleași camere reci, femeii de serviciu fiindu-i peste puteri a avea grija de toate camerele concomitent cu efectuarea curățeniei în imobil.

Ar fi de așteptat ca pentru timpul liber să li se creeze condiții speciale, proprii căminușilor preventoriului. În fapt, acestea sînt speciale: sala des-

tinată ping-pong-ului, unul dintre puținele sporturi pe care au voie să le practice, a fost transformată într-o magazie burdușită de butoaie, singurul aparat de radio, vechi și stricat, ar putea fi reparat la un preț mai mare însă decît al unuia nou, desigur din banii căminuștilor. (Pentru te-

lizorul adus de la reparat s-a plătit din banii lor suma de 1.480 lei!) Se poate și citi aici. O sală de lectură în care poți găsi și cărți în rafturile dulapurilor înșirate de-a lungul pereților. Dulapuri sub cheie care-și așteaptă de mai bine de un an bibliotecara, care ar trebui să treacă săptă-

minal pe aici. Să nu uităm că la preventoriu sînt studenți care aduc cursurile litografiate în cadrul Institutului de la distanță mult prea mari, adeseori făcînd drumuri inutile, unele cursuri fiind greu de procurat chiar și pentru cei din complexul studențesc.

Pe lîngă aceste mici amănunte, peste care după cum vedem (!) se poate trece, mai este unul la fel de mic: sala de lectură care este și bibliotecă nu e de fapt nici una nici alta: de foarte multă vreme, de cînd subsolul spitalului județean a fost inundat, este arhivă, cererea pentru mutarea acesteia, adresată în 23 X 1976 Serviciului sanitar județean, serviciul administrativ, rămînînd fără răspuns.

O situație gravă perpetuată sub ochii celor răspunzători, ale căror controale (vizite!) s-au soldat numai cu promisiuni. Cele două nume furnizate de întreprinzătorul președinte de cămin Bunta Petru (Mecanică agricolă IV), cît și de vicepreședinte, Matei Vasile (Medicină II), sînt ale tovarășului Pruneș Ioan, directorul adjunct al spitalului județean, direct răspunzător de căminul-spital și tovarășul doctor Fitărau Vasile din partea spitalului studențesc, care au efectuat controale și-au notat și... atît, pe cînd tovarășul Paulescu Romulus, șeful serviciului aprovizionare de la spitalul județean, îndrumă pentru rezolvarea unor probleme, cum este cea a lemnelor, sesizată — în scris și verbal — de nenumărate ori de tovarășa Brizu. la tovarășul Lighezan Ioan, directorul spitalului județean. (Oare care este atunci menirea unui serviciu administrativ?)

Se cuvine ca cineva să păsească pe această cale a neglijenței construită de prea multă vreme, înlăturînd tot ceea ce nu concordă spiritului societății în care trăim, în care ne formăm profesional și moral, de care nu ne putem lipsi și pe care nu-l acceptăm deformat datorită neglijenței sau nepăsării.

Acest colectiv de studenți, tinerii Preventoriului studențesc, nu imploră ajutorul, ci-l reclamă ca pe un drept al lor, drept pe care nimeni nu are motivația logică să-l refuze!

EMERIC SZEKELY
Foto: C. DUMA

Incredibilul căminului-spital

Bibliotecă sau arhivă, în sala de lectură?

Un butoi, două butoaie... adică sala de tenis de masă.

Cărbunele... e una cu pămîntul.

Unu (boilerul): cincizeci (studenți) dezavantaj studenți.

ACCESIBILITATEA, REFLECTARE SPECIFICĂ A DEZVOLTĂRII LITERARE

mai mult sau mai puțin programatică sau, într-o delimitare prea puțin riguroasă cauzelor, una psihosocială (v. cazul expresionistilor dinaintea și de după cel de-al II-lea război mondial). Uneori cauza constă în nepricepere sau sărăcie ideatică. „Modernitatea limbajului literar contemporan generează dificultăți în receptarea largă a mesajului artistic, chiar și atunci când programe estetice înnoitoare avansează de zideratul comunicării directe „între emițător și receptor”. Din acest punct de vedere, al receptării operei literare, ca discurs lingvistic structurat după norme estetice, se poate conveni că realitatea literară actuală diferă mult de cea a secolului trecut. Altfel spus, decalarea unei opere literare anterioară literaturii moderne contemporane, indiferent de gen, specie, de apartenență la un curent sau altul, nu întinpină dificultăți de vreme ce limbajul se păstrează în marginile inteligibilității lingvistice. Greutățile în receptarea acestor opere și deci în integrarea lor circuitului de valori culturale, veneau doar din modalitatea de lectură, din nivelul cultural al unor categorii de cititori. Ca atare, ele s-au datorat în aceste condiții, exclusiv inadvertenței publicului la noutatea informației transmise.

Ar fi eronat totuși, să se creadă că arta modernă rămâne, prin definiție, inaccesibilă unui public mai larg. Într-o călduroasă pledoarie pentru arta modernă realment înnoitoare, M. Nadin sublinia, dimpotrivă, transparența acesteia: „opera artistică modernă are o transparență pe care niciodată n-o va egala expresia științifică”. Este vorba, desigur, de transparența formei artistice, „expresie directă”, a informației esențiale transmise de artist. Având în vedere faptul că difuzarea valorilor culturii se face dinspre centru către

periferia sistemului socio-cultural, este de așteptat ca unele inovații literare să-și facă loc mai întâi în marile centre urbane și să cunoască o relativă întârziere în regiunile periferice, unde elementele noi pot fi privite un timp drept manifestări de snobism. Aici decorarea structurilor artistice moderne ca „expresii directe” ale esențelor se efectuează într-o perspectivă temperată de optică tradițională. Față de aceste producții literare operele care și-au dovedit valoarea de-a lungul istoriei sînt construite la nivelul limbajului, pe principiul redondanței, al determinărilor adiționale și al atributelor marcante de unde receptarea sincretică, nediferențiată a ideii artistice și a expresiei formale, a ornamenticii independent de sensul informațional al operei.

În consecință, conceptul de accesibilitate are relevanță dacă este considerat ca măsură a funcționalității pe plan social a literaturii. Ca fenomen de relație în procesul comunicării artistice, accesibilitatea are un caracter gradual, determinat pe de o parte de posibilitatea sistemului receptor de a decoda informația de natură diversă, explicită sau implicită, cuprinsă într-o structură artistică. Valoarea estetică a unei opere cu caracter popular, cu succes peren, este demonstrată tocmai de prezența ei în orizontul spiritual al marelui public. În acest sens, „deschiderea operei” înseamnă stabilirea unei relații variabile între nivelele operei și categoriile de public (a cărui diversitate este determinată de formația spirituală la o epocă sau alta, precum și de vîrstă, categorie socială, deci de o mentalitate și educație). Această relație plurivalentă între emițător, operă literară și receptor, echilibru între mesaj și scriitură, între informație și limbaj, integrată unui cod cu virtuți sociale este cuprinsă adeseori explicit în numeroase profesii de credință literare. Scopul sau măcar intenția scriitorilor inteligibili este înțelegerea operei lor ca ofertă ideatică față de care publicul trebuie să opteze printr-o atitudine de aprobare sau dezaprobare. În esență atît structura mai mult sau mai puțin complexă a fondului ideatic și a exprimării lui în opera literară, cît și structura totdeauna complexă a publicului literar (chiar și atunci cînd se fac delimitări categoriale de apartenență socială și afinități electivă) determină gradele accesibilității.

ELENA PREDĂ
Filologie III

În gândirea estetică actuală și cu deosebire în estetica marxistă, frecvența dezbaterilor în problema receptării artei își are motivarea în tendința spre claritatea mesajului artistic, determinată de rolul tot mai important al beneficiarului artei. Aflîndu-se în relații de concomitență și interdependență cu societatea ca imagine reflexă, dinamică a acesteia, arta suferă, direct sau indirect mutațiile de natură diversă ale societății contemporane.

Conceptul de accesibilitate trebuie privit în strînsă legătură cu această metamorfoză estetică permanentă, impunîndu-se de fapt atenției cercetătorului literar ca fenomen de relație în cadrul artei. Ținînd seama de caracterul de sistem în care intră relația amintită, acordăm accesibilității atributul de mediator, în structura operei artistice, mai mult sau mai puțin „opacă”, între emițător și receptor (participanți activi la istoria operei) situați ca doi poli care operează în planul obiectivării mesajului artistic. Accesibilitatea este un punct de convergență între intențiile autorului și așteptările publicului. Între o atare perspectivă interfe-ratoare, accesibilitatea devine o coordonată a sistemului literatură-public.

Arta (literatură artistică) pentru mase implică accesibilitatea ca reflectare specifică a dezvoltării sale. Conceptul de accesibilitate devine astfel operant, ca expresie a gradului de sudură al sistemului artă. Funcționalitatea acestui sistem explică dubla determinare a accesibilității și de aici disocierile care se pot stabili într-o analiză separată a constituenților relaționali: 1. accesibilitatea structurii operei literare; 2. acederea cititorilor la opera literară.

Se știe că receptarea poeziilor cu un limbaj metaforic se face anevoios. Este vorba de fapt de o inaccesibilitate la nivelul limbajului poetic. Fenomenul trebuie privit în primul rînd din perspectiva emițătorului ca sistem ce prelucrează semnale ale timpului în care trăiește sau ale momentelor următoare, abia prefigurate în cultura contemporană, semnale pe care le prelucrează potrivit subiectivității sale artistice. În epoca actuală, cerințele moderniste în poezie au mizat pe capacitatea de șoc a experimentului lingvistic, ceea ce face ca mesajul atunci cînd există să se piardă din pricina folosirii intensive a limbajului figurat, devenit „limbaj cu șapte vâluri”, astfel încît publicului i se răpește posibilitatea stabilirii unor corespondențe sau analogii cît de vagi. Limbajul poetic ermetic, obscuritatea poate avea o motivare estetică

MARCEL SĂMĂNȚĂ

Definire

Patria
e un imens ceasornic.
Soarele-i osia
prin inimi ce trece.
Limbile lui uriașe
sînt acele ce numără timpul,
ce despică istoria și viitorul
și le împletesc.
Noi, oamenii pămîntului ei,
minuscule roțițe,
ne angrenăm fără sîrșit,
învîrtind soarele
prin chipul nostru
spre amiază.

Acolo luptăm și noi

A fost întii albastrul de nemurire
al dacilor.
Și tot întii pămîntul era împodobit
cu lanuri în care spicele
purtau aur de stele
și roșul singelui a fost.
Toate aceste culori erau deprinse
cu tihna și libertatea.
De aceea cu tricolorul în frunte
românii au plecat la redute
Și tricolorul nu era numai
din azur, din sînge și de aur
ci cînd era șarpe cînd balaur.
El curgea ca un șuvoi
din istorie venind și dinspre noi,
se năpustea la oștile dușmane
sîrtecînd și turci și iatagane.
Românii luptau cu inimi
în loc de proiectile.
Din singele lor
și roșu și tricolor
se hrănea stîndardul
Acolo la redute
îvingea istoria și luptam și noi
zidiți în gîndul căzuților eroi
în zarea de dincolo din viitor.
ce e din albastrul nemuritor.

Seceriș

Întotdeauna țara românească
a fost un stup.
Munceau albinele ziua și noaptea
pînă ce albul cămășilor
mirosea a pămînt năclăit de sudoare.
Dar exista un soi de trîntori
care se lăfăiau în conace
un soi de trîntori hoși și ucigași
care furau și piinea și cenușa
vetrelor sărace de țărani.

VÎRSTA LIRICII ASUMATE

Fotografie de CONSTANTIN DUMA

GEORGE BĂDĂRĂU

În grai latin

Un prag de ploi, iubito, îmi putrezește-n
piept
cînd mierla-și frînge glasul în frunzele
mușcate,
castanii bat depeșă, paianjenii ascult:
un grai latin își cîntă izbînda în cetate
pe cînd genunchii vulpii se-ngroapă-n
nopti polare
prin viscolul clepsidrei sandalele-mi răsună
se prăbușește pragul acestei nopți prea
clare
cînd cuibul unei păsări se ctitorește-n lună

LUCIA MORARU

Această recoltă

Trecem pragul acesta
Și nopțile se sparg în focuri
aprînse de dinastii nobile
flămînzii cavaleri ai pămîntului,
și îndrăzneala lor într-un secol care
mai rămîne
ne iartă de luptele nepurtate
ne iartă că n-am mîncat rădăcini
și ștevie.
Anotimpul pornea la vînătoare...
Mă întreb: ce sîrșit se cuvine,
ce grîu se cuvine
cînd uneltele se fac arme
ce jertfă se cuvine răsplătii?
Deasupra gîndurilor
seceta e strivită de ploaie
sămînță se vîntură încă o dată
și povara pe umeri se schimbă mereu
în rod
și în rod
și în rod...

REPORTAJ

În fiecare dimineață gara pare a fi un *mens furnicar*. Se aud fluierăturile prelungite ale locomotivelor. În hol, în fața chioșcului cu ziare, s-au strins cei ce așteaptă ziarul de dimineață. Timișoara e încă învăluită în dulcele somn al dimineții. Rînd pe rînd la diferite nivele ale blocurilor încep să se aprindă lumirile. Lumea se pregătește de muncă.

Vă întrebați ce caut la această oră (nepotrivită) în oraș. Aștept un tren care să mă ducă în comuna în care trebuie să-mi execut stagiul de practică. Aștept un tren și mă uit la oameni, la acești oameni care pînă ieri se bucurau de liniștea satelor și care acum se numesc navetiști. Se cunosc, se salută și gîndesc că ei nu sînt nici țărani și nu sînt nici orașeni, ci sînt abonații C.F.R.-ului; ei sînt cei care fac invers fluxul pînii.

Cu gîndul la acești oameni obișnuți cu drumul, îmi găsesc vagonul trenului accelerat. În compartiment e încă întuneric. După obișnuitul salut îi cercețez din priviri pe colegii mei de drum. Sîntem încă puțini. E o atmosferă sobră. Nu zic nimic. Un bărbat are chef de vorbă. N-a mai fost de douăzeci de

Oameni și fapte

ani în Timișoara, dar îi pare rău că n-a găsit-o mai curată, mai liniștită. Nu intervin. Un oraș nu-l poți cunoaște într-o noapte oricît de „bucureștean” ai fi. Evenimentul călătoriei mele a început cu ultima călătoare. O femeie la cincizeci de ani, o femeie obișnuită și micuță. O jut la bagaje. „Ultimul bagaj o să-l puneți mai tirziu”. Vreau să-l arăt. Era o cutie, și în ea un tort. Mi-a fugit gîndul la un cuțit și vedeam cum se orînduiesc felurile în miinile noastre de călători.

Era un dar pentru primul ei nepot. Femeia a început să povestească bucuriile de mamă. Orice mamă, orice părinte își iubește copiii. Cei doi copii ai ei, absolvenți ai învățămîntului superior, sînt în colțuri diferite de țară. Băiatul e inginer la Baia Mare, fata e farmacistă la Orșova și părinții ei sînt cei cu naveta între Timișoara — Baia Mare sau Orșova și retur.

Ar vrea să-i știe mai prin apropiere, ar vrea să împartă împreună spațiul lor de locuit. Ei însă sînt acolo, la locurile lor, la familiile lor.

Această mamă ce ducea pentru nepotul ei un tort alături de dragostea părintească, purta în poșeta ei chipurile copiilor imprimate pe hîrtia fotografică. Așa sînt părinții, își poartă copiii în suflet, le vor binele și fericiea. Ce păcat că unii dintre noi îi uităm; pe lângă această povară care e dragostea părintească, îi lăsăm și cu durerea unui fruct neîmplinit. Sînt puține asemenea fructe, dar sînt.

Pe pămînturi se văd ochiuri de apă, pe crestele dealurilor lucec petice de zăpadă. Februarie e o lună bolnavă, o lună fără memoria anotimpurilor. În tren sînt fel de fel de oameni. Unii vorbesc despre blocuri și despre legi. Sînt unii oameni care se pricep la toate. Ei știu tot la prima vedere. Cînd îi pui în fața nor adevărului dau înlătur, învîrt cîteva vorbe și o iau de la capăt. Îi las să-și depeze deșertăciunea vorbelor și mă gîndesc la vreme, la pămînturi.

Peste tot în calea noastră, oameni tineri, oameni vîrstnici. Treceam pe lângă ei nepăsători. Uneori ei ne privesc, se regăsesc în tinerețea noastră, se regăsesc în visurile noastre îndrăznețe, se regăsesc în comportarea noastră, sau văd în noi oalinda vîstarului lor, felul lui de a fi. Să le dăm prilejul să vadă în noi ce își doresc, să le dăm prilejul să vadă în urma noastră numai lucruri bune, lucruri care să-i bucure, lucruri care să le treacă prin suflet nostalgia anilor tinereții. Să dăm omului de lîngă noi bucuria de a ne privi. Noi stîm să primim dar stîm să și dăm. Răsplata noastră o măsurăm în bucuria semenilor.

LIVIU NADIȘ

— După apariția ultimei dumneavoastră cărți, nedumerirea asupra unei schimbări de stil de la o lucrare la alta pare îndreptățită.

— În meseria mea nu am simțit niciodată o limită obiectivă. Există, sau mai concret, trebuie să existe o permanentă tendință de spargere a canoanelor, de diversificare a modalităților de exprimare. Faulkner căuta cu încăpăținare un caz limită, un tip de „exces”. Baudelaire deținea „artistul-ființă excesivă”, primele piese ale lui Shakespeare sînt mai singeroase. Un anumit fir evolutiv e inevitabil în orice situație. Dar ca să răspund mai direct și în același mod cu întrebarea, mi-am schimbat stilul pentru că există fenomene inexprimabile doar într-o formă clasică.

— În ce măsură fenomenele au calitatea de a fi „exprimabile”?

— Fiecare cînd începe să scrie ceva visează un model, o ființă superioară; mi-e la îndemînă o comparație cu acei 6-6 de la zaruri. Cartea se scrie apoi cu un permanent balans între tendința de umplere a discrepanțelor și cea de a face veridic conținutul faptic. Am mai spus și cu alte ocazii, dar repet pentru că e ceea ce gîndesc și acum: facem în cărți ceea ce nu putem face în viață.

— Să înțeleg că literatura nu are cum să fie doar o reflectare fidelă a realității?

— Formularea corectă nu este aceasta; eu nu cred că literatura reflectă viața ci exprimă ce se crede despre ea, aspirațiile născute în mersul ei firesc. Tocmai caracterul care neagă și totodată structurează existența este adevăratul mobil al scrierii cărților. Este, la un alt nivel tocmai aceea presiune interioară care precede actul creației.

— Deci raportul operă-realitate are în principal un sens dinspre operă spre realitate: opera nu reflectă ci potențează realitatea...

— Potențare în sensul completării existentului cu ceva care devine existent prin însăși opera creată. Categorie, arta completează realitatea. Apoi e greu de definit o realitate pe care oricum o receptăm fiecare în felul său.

Foarte greu reușim să ne apropiem de ceea ce se numește „percepție pură” în sensul unei receptări cu o cantitate minimă de balast, de prejudecăți posibile.

— Și-atunci care este pentru artist mijlocul de pătrundere în esența lucrului?

— Nu sînt primul care răspund la această întrebare în același fel; pătrunderea în esența lucrurilor necesită extragerea din context. Coborînd în particular, de aceea este mai bun un tablou expresiv, care transmite brusc o încărcare emotivă. De aceea într-o mare lucrare belestristică sau într-un simplu discurs, fiecare cuvînt trebuie să fie ca un pumn, trebuie să izbască. De aceea aș defini succint poezia ca un maxim de idei cu minim de cuvinte.

Repet însă, aspectul esențial, pentru că deși am mai spus și cu alte ocazii, unii mi-au interpretat și mi-au transcris infidel opiniile: opera depășește intenționalitatea, dă noi valențe realității dar mai ales îi dă semnificație.

— Dar în condițiile receptării subiective a realității care este rolul experienței, al faptelor reale acumulate de creator?

În spiritul colaborării între oamenii de știință ai patriei noastre și cei de peste hotare, au avut loc în centrul nostru universitar două conferințe ale tovarășului BORIS VLADIMIROVICI GNEDENCO, membru al Academiei de științe al R.S.S. Ucraineană, șeful catedrei de calcul probabilistic al Universității din Moscova. Om de vastă cultură și de o inteligență uimitoare — termină liceul la 15 ani, iar facultatea la 18 ani — își consacră activitatea matematicilor aplicate. A organizat un ciclu de lecții pentru ingineri în cadrul muzeului Politehnicii din Moscova, colaborează la revista „Controlul calității și al fiabilității”, editată de Comitetul de standarde al U.R.S.S., la rubrica „Metode statistice” a revistei „Laboratorul uzinal”, preocupîndu-se în ultimul timp de teoria așteptării.

În cadrul conferințelor ținute la Catedra de matematică a Institutului și la Casa de cultură a municipiului a abordat o serie de probleme de o stringentă importanță teoretică și practică, din care amintim: relația profesor-auditor din punctul de vedere al metodelor de transmitere a învățăturii, aplicațiile prognozei matematice, problemele matematicilor pure

„În meseria mea nu am simțit niciodată o limită obiectivă”

Alexandru Ivasiuc

— Cred că gradul de subiectivitate nu strică artei. Dimpotrivă. Mai ales că experiența ca atare este un material amorf, neprelucrat. În toate cărțile unele au avut puncte de referință reale. Chiar dacă în „Racul” m-am folosit de unele experiențe concrete, în general însă cărțile mele n-au fost o reprezentare a existentului. Eu cred că individul erou completat cu trăsături care-l împing spre generalizare e mai interesant decît individul în carne și oase.

— Înseamnă că priviți actul creației și prin prisma utilității lui, a raportului dintre artă și receptorii săi. Bineînțeles, dacă porniți de la premisa că o cultură concepută sistematic e com-pusă și din receptorii săi.

— Bineînțeles! Aș nuanța acest raport. Așa-zisele formulări, mai mult didactice „artă pentru artă”, „artă cu tendință” mi se par lipsite de conți-

nut. În fond există o autonomie relativă a direcțiilor de acțiune ale unei opere; manifestări pentru activitatea concretă a omului și manifestări pentru om.

— Alexandru Ivasiuc, sînteți receptiv la critică?

— De ce n-aș fi. Sensibilitatea la critică nu este o formă de insuficiență evoluție. Mie critica îmi dă pulsul, gusturile publicului, este un semnal, un „feed-back” din care pot trage concluzii.

— Nu toate cărțile care v-au apărut au fost primite cu brațele deschise de presa literară.

— E firesc și poate e bine. De altfel de cînd există literatură există dispute între scriitori. În prezent e-

xistă în prezența noastră literară o formă specifică de intolerare care trebuie depășită.

Singura modalitate de a face „Harcea-parcea” o carte este de a nu o citi, de a nu o comenta. Orice carte, inclusiv „Racul” se apără singură.

— Dacă noi ne-am născut într-o epocă deja constituită, dumneavoastră ați trăit într-o epocă de mari transformări sociale. Este probabil punctul real al temei care vă preocupă în ultima vreme.

— Da, dacă vă referiți la chatologie. Raportul putere-bogăție a cunoscut istoric forme interesante. Nu de mult într-un interviu, spuneam un lucru care m-ar defini: dacă în secolul trecut cu Balzac tema bogăției avea corespondențe tipice în societate în epoca noastră a fi bogat e derizoriu. Puterea este în schimb cu totul altceva pentru că este adevărata posibilitate de dominare a celorlalți. Asta ar fi esența. Aș adăuga că menirea noastră e să transformăm această „competiție” în cooperare, pentru că o societate bazată pe cooperare e un deziderat vechi al omenirii.

— În ce măsură dramele actuale ale omenirii v-au concretizat concepția despre raportul bogăție-putere?

— Mai mult, mi-au verificat-o. În Occident de exemplu, oamenii cei mai puternici nu sînt și cei mai bogați. Acolo lupta pentru putere a căpătat aspecte singeroase, iar bogăția e un adevărat limbaj de comunicare. Dorința noastră este ca voi cei tineri să trăiți într-o lume lipsită de astfel de vanități. Și ca să revenim și din acest punct la artă, sper că eliberată de tirania foamei, a războiului, o bună parte din capacitatea oamenilor va putea fi îndreptată spre creație.

— Cu prozatorul Alexandru Ivasiuc se poate vorbi la fel de deschis și despre cinematografie?

— Bănuiesc că vreți să ajungeți la recenta ecranizare după romanul meu „Apa”. V-aș spune înainte că deși saltul cinematografic românesc al ultimilor ani este consistent, regizorii din tinăra generație sînt mai mult „tehnocrați” decît talentați.

Tehnocrat — fie-mi lertată paralela, dar mi se pare cea mai sugestivă — în sensul muncii unui pantofar; e ca și cum și-ai comanda un pantof ultramodern, din material foarte bun, ai plăti suficient, dar cînd să-l încalți ai vedea că e cu două numere mai mare sau mai mic.

Vom progresa în cinematografie dacă oamenii vor hotărî să riște. Acum e prea ca o loterie cu toate numerele cîștigătoare.

— Ecranizarea romanului „Apa” este o reușită?

— Succes la publicul cinefil va avea. Personal însă, deși am semnat scenariul, nu sînt mulțumit și nu vă recomand să-l vedeți. Asta pentru că așa cum spunea Marlaux, ecranizarea unei opere literare este „un lucru cu desăvîrșire imposibil”, niciodată un film neputînd spune tot într-un interval de timp.

— După cum nici noi n-am putut afla tot de la dumneavoastră în intervalul acestei discuții.

— Discuție consemnată cu prilejul în-tîlnirii „Cercul de presă” cu prozatorul.

TUDOR PETAN

Foto: GH. TARTAN

izvorite din probleme ingineresti, relația biologie-matematică, medicina-matematică etc.

„Studentul sau elevul nu este un sac care trebuie umplut, ci este o făclie care trebuie aprinsă” — arăta tova-

O făclie care trebuie aprinsă

rășul academician, vorbind despre îmbunătățirea metodelor pedagogice. „Să dezlănțuim capacitățile intelectuale ale elevului și studentului, de a nu-l încorseta în „formule” stabilite pentru un nivel mediu, neglijînd de foarte multe ori studenții buni pentru a ne ocupa de cei mai slabi, ră-

mași în urmă”. Academicianul Gnedenco consideră necesară o metodă diferențiată de lucru pentru colectivele de studenți.

Referindu-se la fenomenele de tip determinist (laplacian) a arătat că prin prognoză au fost determinate legile care le guvernează, nerezolvate, rămînînd cele de tip scholastic. Exemplificarea dată fiind cea a zborului avionului din punctul de vedere al siguranței (fiabilității) pieselor care asigură zborul.

Recomandarea academicianului sovietic, adresată cercetătorilor în matematică, este ca aceștia să nu se mărginească numai la problemele pe care le pune dezvoltarea internă a matematicii, ci să „dialogheze” cu specialiștii din diferite domenii de activitate productivă, economico-socială. Convingerea sa este că, pentru diversitatea problemelor pe care le pune practica, matematica nu este suficient de „înarmată”.

Dialogul purtat de astă-dată în „mea matematicii” a confirmat pe deplin oportunitatea unor astfel de întîlniri ale căror concluzii folosesc fără îndoială progresului.

EMERIC SZEKELY

Cu acest număr rubrica muzicală care purta numele SINTEZE împlinește un an de apariție (nu și existență). Rubrica se numește acum FONOGRAME. Fonograme ce vor înregistra ce este semnificativ în domeniul muzicii populare moderne de la noi, înțelegând prin aceasta genurile de mare popularitate din perioada contemporană, adică „pop”, rock, jazz, folk și celelalte existente și care încă nu s-au impus în așa măsură. Această rubrică a luat naștere din dorința de a informa și îndruma publicul tânăr spre valorile autentice ale acestor genuri muzicale, de a face cunoscută sau mai cunoscută această muzică, numele și activitatea unor muzicieni și formații care o practică. Dacă această muzică cunoaște în momentul de față pasiuni și suporterii cel puțin așa de aprinși ca în sport, nu putem spune că ea este la fel de privilegiată ca sportul. Dacă despre sport și pentru sport scriu permanent revistele și ziarele noastre, existând și publicații specializate, despre această muzică se scrie doar în două publicații „Săptămîna” și „Flacăra”. Sintem convinși că avem personalități muzicale competitive pe plan mondial care au obținut și pot obține medalii de aur asemenea sportivilor, dacă s-ar bucura măcar de o parte din atenția și ajutorul de care se bucură sportul.

Muzica la această rubrică este privită prin prisma spectatorului, a unui pasionat ascultător și nu a specialistului, criticului muzical, etc.

Ca și pînă acum, vom fi alături de manifestările muzicale mai importante din țară, festivaluri, concerte, vă vom ține la curent cu viața formațiilor noastre, vom prezenta personalitățile muzicale din străinătate care concertează pe scenele din țară, vom nota aparițiile discografice și editoriale de valoare, vom promova pe cei care fac cu adevărat artă, pe cei care servesc muzica și nu cei care se servesc de ea.

Aducem aici un mic omagiu pasiunii de mai mulți ani a unor anonimi cărorora le datorăm o parte din bucuriile, satisfacțiile provocate de acele forme prin care luăm știință de cei care fac această muzică.

Ați văzut probabil cu ocazia spectacolelor de la „Olimpia”, fie la intrare sau în culise o persoană veșnic solicitată, întotdeauna binevoitoare, cu o alură asemănătoare lui Kojak. Este Ernest Schlesinger impresarul ARIA al acestor spectacole, cel care trebuie să smulgă succesul înainte de spectacol. Se pot povesti multe din viața și experiența acestui om, că l-a cunoscut pe Nicolae Covaci încă pe vremea cînd era impresar la Teatrul Național, în 1952, că de atunci și pînă azi toate formațiile și soliștii noștri au trecut prin mîna lui, sau că în '59 Edmond Deda l-a rugat să încerce într-un spectacol pe Aura Urziceanu și Anda Călugăreanu, că nu odată a lipit el însuși afișele care făceau reclamă reprezentanților, că un vis al său este de a obține bilete cu reducere pentru elevi și studenți. S-ar mai putea vorbi de încercarea de a aduce pe Sfînx la „Olimpia” în 18 februarie cu noua lor lucrare „Zamolxe”, dar că sala era programată pentru întreceri sportive în timpul cînd Sfînx ar fi putut să se abată din turneul lor și la Timișoara.

E&V. S., inițialele soților Elisabeta și Valeriu Sepi, nume legate de grafica, colajele albumelor sau afișelor Phoenix-ului, Progresiv TM, Paul Weiner, lor le datorăm adevăratele opere de artă sub care se prezintă acestea. Prea puține cuvinte despre strădaniile lor, despre zecile de proiecte de albume, afișe care precedau modelul tipărit. Despre imaginația și simțul lor artistic vă puteți convinge în grafica de mai sus.

Foto Hammerschlag, ascunde în ea identitatea lui Dan Sorin, prin ale că-

rui obiective fotografice au trecut mai toate formațiile (notabile) din acest oraș. Filmele sale conțin însăși istoria formațiilor din Timișoara.

Poze de la începuturile Phoenix-ului pînă la Colegium au ieșit toate din mîna sa și a colegilor săi, unele dintre ele aflîndu-se pe discurile sau afișele acestor formații. E de prisos să mai amintesc că unele din ilustrațiile acestei rubrici îi aparțin.

Aș mai vrea să spun ceva de acele minți luminate, anonime și pentru mine și care au adus în magazinele I.C.S.-ului fie și pentru cîteva minute, discuri care puțini au sperat să le găsească vreodată. După LP-urile edi-

tofon AGFA. Dat fiind că revista noastră apare lunar nu putem anticipa aceste apariții, spre folosul cititorilor.

Avem cîteva datorii din anul trecut, să le rezolvăm acum. Întîrzierea se datorează unor materiale mai importante despre muzica românească, muzică care va fi întotdeauna primordială celei străine. Sintem de părere că trebuie să facem cunoscută întii muzica de la noi și apoi să vorbim de cea din alte părți. Este vorba de cele două formații care ne-au vizitat la sfîrșitul lui '76, I POOH (octombrie) și LOCOMOTIV GT (decembrie).

Prima avînd o activitate de 10 ani în care a realizat nouă discuri LP mai

Despre consacrați și... cvasianonimi

tate de casa poloneză Muza: Procol Harum, (licența Chrysalis), Atomic Rooster (Phonogram), Marsha Hunt (Phonogram) sau cele cu șlagăre ale casei de discuri bulgare Balkanton au apărut și imediat vînduți discuri ale casei indiene DUM DUM. Cîteva titluri care au pus pe mulți pe drumuri, cozi de mai multe ore și bineînțeles regrete. „The very best of Nat King Cole” (licența Capitol), „Never, never, never” — Shirley Bassey (United Artists), „Band on the run” — Wings (Apple), „Let me touch your mind” — Ike & Tina Turner (U.A.), „Houses of the holy” — Led Zeppelin (Atlantic), „A night at the opera” — Queen (EMI), „Have you never been mellow” — Olivia Newton John (EMI), sau cel cu Rolling Stones. Toate aceste discuri s-au găsit și în Timișoara la prețul de numai 42 de lei. La București se zice că au fost de asemenea discuri cu Yes, James Brown, Donna Summer, sint deci toate șansele să apară și aici.

Apropo, s-au găsit în mai toate magazinele cu specific benzi de magne-

multe single din care cîteva „de aur”, piese ca: „Tanta voglia di lei”, „Noi due nel mondo e nell'anima”, „Io e te per altri giorni”, care au persistat în topurile italiene între 16 și 20 de săptămîni. În concertul de la sala Polivalentă, într-o ținută scenică deosebită, toți îmbrăcați în alb, perdele albe în spatele scenei, amplificatoarele și o parte din instrumente vopsite în alb, asemenea unei săli de operație, acoperite cu cuverturi albe, instalații de lumini complexe, perdele de ceață, instrumente clasice: timpane, vibrafon, violoncel, flaut, mandolină, clopote tubulare, în plus moog, melotron, solina, unele dintre acestea folosite doar pentru a justifica prezența. La atîtea instrumente atîtea stiluri. De la piese de top „per cuore”, la momente folk, rock sau „progressive”, puține piese din acestea reușind să și convingă.

Formația maghiară Locomotiv GT cu 5 LP-uri independente toate discuri de aur în Ungaria (unele înregistrate și de Muza, Supraphon, CBS, ABC), alte cîteva cu Kovács Kati, Sarolta

Zalatnay cu actori de teatru în „Képzelt riport egy amerikai pop fesztiválról” cu turnee în Franța, Spania, R.F.G., R.D.G., Anglia, S.U.A., participînd la festivaluri ca: „London Musical Festival '73”, „Great Western Express” — Anglia '72, Turku (Finlanda), Tokio, Split (Iugoslavia), Sopot (Polonia), unde au cîntat alături de formații valoroase, precum Grand Funk Railroad, America, Eagles și Phoenix.

Programul lor a cuprins, cu două excepții, piese de pe ultimele LP-uri „Mindig magasabba” și „LGT 5” care, chiar dacă nu s-a decretat niciunde cei care am urmărit această formație am simțit că acestea nu sînt cele mai bune realizări ale ei și nici concertul nu a atins interpretările de pe disc. Componența prezentă la sala Olimpia a fost sub nivelul echipei „de aur” cu care grupul a obținut palmarele amintit mai sus. Această s-a datorat schimbărilor de dată relativ recentă care nu au permis sudura noilor membri, poate pentru că aceștia nu pot ajunge la valoarea celor dinții, poate pentru că stilul formației se îndreaptă spre un rock mai comercial. Admirabil Presser Gabor — pe care personal îl consider personalitatea muzicală nr. 1 din R. P. Ungară (vezi și activitatea de la Omega) — prin toată prezența sa, dar mai ales în cîntec: „Alom arcu lany”, „Arra mennék én”, „Neked irom a dallt”, „Es jött a doktor”. Să nu uităm nici textiera grupului Adamis Anna chiar dacă puțin mai amintesc de ea. Să nu uităm nici publicul timișorean care a fost vocea a II-a în „Ezüst Nyár”, „Rigasd el magad” și nu numai.

Cîteva lămuriri despre alte concerte asemănătoare mai ales că mulți mă întrebă „E adevărat că vine cutare?” Cu Donovan, s-au dus într-adevăr tratative de către ARIA, nu au dat rezultate, de asemenea, grupul englez New Seekers a fost programat la București în 27 noiembrie dar nu s-a prezentat. Actualmente ARIA se află în legătură cu grupul ABBA și Chicago. Îi dorim succes!

În numărul următor: „Formații timișorene — puncte de referință”, incluzînd informații de ultimă oră despre Phoenix, Progresiv TM, Gramofon, Clasic XX, Univers, Amicii, Stelele, și cele studentești Colegium, Test (fost Corindon) și Helicoidal (pe ultima oră rog să-mi scrie la redacție cum o mai duce, activitatea sa actuală). Paranteza e valabilă și pentru alte grupuri care au luat naștere recent și încă nu s-a auzit de ele sau care se vor naște pînă la apariția numărului viitor.

Apropo, există la Arad patru fete de liceu puse pe fapte mari. Atenție Catena! Autodotată cu pian, baterie, chitară bas, stații FBT, sînt în căutarea unei orgi serioase și o chitară (idem). Au peste 20 de compoziții, am ascultat-o pe „șefă” Dorina Popity (pian) într-un blues și două „progressive” și erau reușite, doar textele și titlurile erau „á la Mamaia”. Am sugerat și schimbarea numelui din „Omicron” în ceva de genul feminin, mai ales că sub acest nume cîntă pentru dans o formație în Lugoj. Anul acesta vor să-și dea atestatul, își stau de cap părinții cu ele. Și uite așa am ajuns să scriu de arădeni, s-o facem pînă la capăt.

Carusel, în ianuarie cînd i-am vizitat la repetiții aveau 9 compoziții noi și un basist nou, ambele noutăți de valoare. Acum și-au tipărit afișul și o pornesc la drum. Poate că o dată îi vom vedea la Casa studenților. Oricum o vom anunța din timp.

Gigantic (sau Viky Frank) — avînd la baterie pe Hely Motszbrucker, care a părăsit onorabil Progresiv TM-ul în toamnă, cîntă în momentul de față la restaurantul Alpin în Poiana Brașov.

Depold — formație liniștită, voci remarcabile, bună acompaniatoare preferată de ARIA pentru spectacolele muzical-distractive, (un actor, doi, un prezentator, soliști) se mai aud și cîteva piese proprii și ele liniștite față de muzica formațiilor așa-zise grele, de concert sau profesionale dacă vreți. La vîrsta formației e normal.

Pagină realizată de: IOAN BĂCALETE

ALTE NOUȚĂȚI DESPRE MIHAI BREDICEANU ȘI POLIMETRONOMUL ELECTRONIC

După ce a dirijat la Moscova, Leningrad și cu o săptămîină înainte la Teheran, Mihai Brediceanu a fost oaspetele Filarmonicii de stat „Banatul” la concertele din 19 și 20 februarie.

Cu acest prilej am putut afla noi știri despre polimetronomul electronic de care revista noastră a scris pe larg, înaintea celorlalte publicații din țară. Aflăm că Premiera demonstrativă a principiului și tehnologiei necesare în producerea structurilor muzicale și coregrafice folosînd simultan tempi diferiți, va avea loc în aprilie la București, în sala mică a Teatrului Național sau în sala A.T.M.-ului. În introducere, Mihai Brediceanu, va ține o conferință explicativă privind implicațiile structurilor temporale plurale, după care va urma programul susținut de grupul de muzicieni ai Filarmonicii „George Enescu”, împreună cu corul filarmonicii și grupuri de dansatori sub conducerea lui Amato Checulescu, Alexandru Schneider și Vera Proca. Programul va fi deschis de „Etude For Ballet In Polytempi” (piesă prezentată și la premiera mondială a polimetronomului în Statele Unite), după care se va interpreta piesa „A Different Drummer” și o temă din evul mediu „Victimae Pascale” a lui Howard Boatwig.

Amintim că în versiunea dirijorală a maestrului Mihai Brediceanu, discul editat în Japonia de „Victor Musical Industries” cu opera „Oedip” de George Enescu a obținut „Premiul I de excelență”. Evenimentul s-a produs în această lună la Tokio.

Cititorilor revistei Forum Studentesc "cu cele mai bune finduri. Mihai Brediceanu

„Oprește-te timp” — a sunat glasul lui Goethe sau al lui Lamartine și poate ar fi spus-o și alții, dacă universalitatea i-ar fi declarat geniali! Timpul, nepăsător la condiția noastră umană, s-a dus însă mereu, lăsând omului noțiuni ca secol, ani... și iarăși zeci de ani — ani de zile — dar mai ales secunde grăbite și nefericite în maratonul fără start și fără oprire. Colțurile de stradă au fost create puțin mai târziu, după ce omul a încetat să sufere de teama întunericului din peșteră, pe care nu-l mai amintesc decât filmele cu Fred și Barney, de altfel foarte emancipați la ora asta. Imaginea animalului preistoric nu inspiră nici cea mai mică urmă de groază, cu atât mai mult cu cât filmele lui Hitchcock au grijă s-o facă.

S-a trecut deci de la moda peșterii și a blăni culeasă din „sînul naturii” — originală, impunătoare, ocrotitoare... la moda modurilor de a îmbrăca „cîte ceva” — din ce în ce mai multe, născându-se gustul de a ocroti genunchiul, glezna, chiar și gîtul.

Secolul XX a izbit de la primul ceas al orologiului cu forță în zidul pe care lumea l-a lăsat între vremile trecute și Marele Început, așteptat cu inexplicabilă emoție.

S-au născut genii tehnice, genii artistice și odată cu ele multe, multe forme finite ale materiei puse sub tipare pe care creierul le-a inventat din cele mai îndrăznețe visuri.

Pînă una alta, omul nu a uitat să-și facă a oglindă și pentru clipele în care cheia

tatea naturală, a noastră, a celor de toate zilele pentru care oglinda are încă un rost. Pînă la uniforma tip „extra-terestru” a viitorului secol, ne mai rămîn „micile preocupări”, micile griji de dimineața sau dintr-un alt moment al zilei în care c-un aer demn spunem: fac siesta.

Complexul studentesc, această casă de viață tină, veselă, un mini-oraș de care trebuie să avem mai multă grijă, își întinde aleile sub

pe manșeta pantalonului, de culoarea cravatei al cărui nod „simbolizează încă legătura cu persoane de sex opus”, cum un bun creator de aforisme spunea, sau de alte accesorii din cele mai preferate. Oricum, accesoriul cel mai mult îndrăgit este pantalonul. Are forme ciudate, tot mai ciudate, variind în lungime, nu neapărat de la pantalonul „șort” pentru vară la glezne sau călcii, dar mai ales de la genunchi. ca-n insulele Ber-

care duc uneori pînă la culoarea mandarinei... chit că persoana care o poartă face exces de extravaganță, întorcînd spre stradă aspectul neplăcut, plin de scama colorată a firului pentru spate... și alt, alt pantalon improvizat, nu tocmai nostim cu ajutorul foarfecei pentru hirtie probabil, tăiat pînă la genunchi. Să ne oprim aici. Stop — același stop util și spontan (nu e chip pentru ploconul în fața discuțiilor de lîngă căminul 13 sau de lîngă unele mese pentru cafea la „Crinul...”). Moda nu înseamnă întodeauna vehicularea aceluși „se poartă”. Conciș-nu! Nu-pentru zilele cu după-amieze de odihnă! Nu-pentru spectacol! Nu-pentru zilele în care soarele anticipează primăvara. Aspectul practic și chiar plăcut ochiului al acestui pantalon place pentru zilele care ne solicită pasul grăbit înspre locuri care ne așteaptă neîntirziat pentru locurile în care fata-sport (fata-biciclist, fata-automobilist, fata-motociclist) încearcă ținuta adorată tip „puști”, cu aerul puțin infantil al tinereții adevărate.

Fără gînduri subliniate, rîndurile, cuvintele pot — nu neapărat — să vorbească tare, doar atît cît să se audă. Se simte cîte o boare, cîte un aer nou, dar nu toate vin din explozia „charmului”... pe care adevărata modă a modurilor o cere.

LIA LUCIA PETRIC

Timpul prezent și acuitatea stilistilor

„S-a trecut de la moda peșterii la moda modurilor de a purta cîte ceva”...

răscută în ușa, i-a dat siguranță „unicului” a început să gîndească despre el... în forma în care da Vinci a îndrăznit-o, sau în forma în care Narcis a declanșat... fenomenul „narcisic” al auto-admirației, al auto-iubirii... Dar nu, pînă la Narcis, să ne oprim mai aproape de reali-

formă de degete risipite fără săgeata indicatoare a șoselei: înspre căminul... Il părăsim des, plecăm înspre orașul plin de omenească minune a străzii și a magazinului, a cinematografului sau a localului îndrăgit. De cele mai multe ori avem grijă de ultima seamă uitată pe guler,

mude, pînă puțin mai jos... Pentru lungimea aceasta sînt acum, vorbind despre timpul prezent cu acuitatea stilistilor, ceea ce nu înseamnă că se poartă blue jeans-ul lîngă cizma lungă a unui picior suplu, sau lîngă alta sport, împachetat cu grijă unei manșete, alt pantalon

film

Sclava iubirii

Mă pregăteam să fac o scurtă antologie în deschiderea acestei rubrici, pe care aș vrea să o permanentizăm. Voiam să vă vorbesc de Louis Daguerre, de frații Lumière sau de Griffith, dar...

Dar am văzut un film care mi-a schimbat planurile, pentru că n-am putut răbda să nu scriu despre el. Așadar „Sclava iubirii” film sovietic, semnat de regizorul Nikita Mihalkov.

Două sînt problemele acestui film. Povestea unei iubiri, care servește drept suport acestei admirabile creații cinematografice, o iubire care se definește în contextul tulburare al unei societăți aflată în descompunere, ca reîntoarcere la viață și la adevăr, din lumea ireală și fals drapată de succes a vedetei de film. Din derularea acestui story, bine localizat în contextul social și istoric, apare, subtil și inteligent sugerată de scenariști și regizor, problema raportului viață-artă ca element determinant al viabilității și valorii actului creator, filmul însuși fiind subordonat unui astfel de principiu. O echipă de filmare, care toarnă un film ca multe altele din epoca Marelui Mut, care nu interesează pe nimeni și nu pune probleme, atemporal, asocial și apolitic. Dar Rusia aceluși timp nu e nici asocială, nici apolitică. Este Rusia zilelor hotărîtoare ale revoluției, în care condiția existenței era să știi bine pe ce poziție stai, cu cine vei merge pînă la capăt; compromisul n-avea sorți de izbîndă iar sustragerea din fața realității însemna sfîrșitul, mai ales în artă. Într-o astfel de ambianță, un joc nevinovat și cochet, început cu plimbări, cu priviri furșe și conversații banale, se transformă treptat într-o dragoste adevărată chiar prea adevărată, pentru o femeie obișnuită cu succesul facil, cu traiul imponderabil pe care cei din jur îl confecționează inconștient.

De aici începe drumul invers, de la ireal la real, pe care acrița din film, Olga Nikolaevna, îl va parcurge sub influența șocurilor dure ale impactului cu viața cea de toate zilele.

Dragostea pentru Potočki, operatorul echipei de filmare, o va purta prin fața adevărului pe care singură nu l-ar fi putut pătrunde.

Sînt două secvențe care punctează evoluția femeii. Un voal transparent și imponderabil, furat de vînt pe sub verzele incredibil al unui parc, ca un vis gonit din grădina paradisului de ceva mai puternic decît voința de a-l păstra. Apoi inmersiunea brutală în

iadul atrocităților războiului civil, surprinse ilegal pe peliculă, de operator. Momentul determină o dublă reacție. Nikolaevna îl pricepe cu adevărat pe Potočki și totodată realizează inutilitatea ei într-o lume care suferă. Tot ce urmează sînt reacții firești și această e o mare calitate a filmului.

Personajele se comportă diferit în fața acestei situații limită. Cei mai mulți pricep că ceea ce fac „e ridicol, e groaznic, dar...” nu toți au puterea de a alege adevărul și aici se bifurcă drumurile, de o parte cei care trăiesc, de cealaltă acei care se mulțumesc să existe ratații. Sugestiv, dialogul dintre regizor și producător (în film).

„Ce mai vrei, trăim!” — „Dar trăim oare?”

L. M.

grafică s.f

Desen de S. NICOLA

teatru

La rampă cu Eugen Cristea

Acum, cînd toate luminile rampei s-au stins, cînd ultimul spectator părăsește treptele teatrului, reporterul se îndreaptă cu pași timizi spre cabina aceluia ce se cheamă Eugen Cristea, actor.

O bătaie scurtă în ușa, un „poftim” foarte categoric (mă întrebam dacă nu greșisem cabina)... „Bună seara”... „bună seara” și iată infiripat un dialog amical.

Rep. — O știm cu toții că ești (cum se obișnuiește să se spună) un proaspăt absolvent; mai puțin sînt însă cei ce știu că ai fost șef de promoție. De ce ai optat pentru Timișoara, de ce nu București, de ce nu Cluj?

E.C. — Simplu! era cel mai bun post. Rep. — A te naște, a te maturiza, iar apoi a te rupe de mirificul București, căci deh! ești repartizat „în provincie” cum îți se pare?

E.C. — Deocamdată să nu vorbim despre asta!

Rep. — Cît timp te vom avea în mijlocul nostru?

E.C. — Voi sta în Timișoara (a se înțelege teatru), atîta timp cît mă voi simți bine.

Rep. — Reprezintă o revistă studentească, așadar e și firesc să te întreb ce-a însemnat studenția pentru tine.

E.C. — Studenția... A fost o perioadă pe care nu o voi uita nicicînd. A fi student la teatru... Ce poate fi mai minunat decît atmosfera de lucru permanent, minunatele ore de scrimă și de dans, o cunoaștere a operelor reprezentative din literatura română și universală. Mai apoi, contactul nemijlocit cu publicul.

Rep. — Cum îți se par studenții timișoreni?

E.C. — Nemaipomeniți! Să poți discuta cu ei probleme începînd cu mitologia greacă și terminînd cu ultimele apariții discografice, e ceva într-adevăr minunat. Am mulți prieteni, o mulțime de admiratori, (aproape majoritatea studenților) și aceasta poate tocmai pentru că îmi păstrez o psihologie de student.

Rep. — Și fiindcă tot am ajuns la admiratori, ce rol joacă ei în viață, în activitate?

E.C. — Realmente e un răspuns greu de dat. Admiratori am peste tot cu excepția a două-trei orașe din Moldova. Primesc o sumedenie de scrisori, la scrisorile ce mi se par interesante le răspund, celorlalți nu.

...Dacă nu aș fi văzut teancul de scri-

sori pe care le primise în acea zi (și cînd te gîndești că nici măcar nu reușise să le deschidă) aș fi gîndit că totuși exagerază puțin. Dar nu, nu exagerază; le-am răsfoit împreună și... o scrisoare frumos dactilografiată — din București, o alta de 17 (șapte-sprezece) pagini din Constanța, o alta de la Eugen Seculeanu, redactorul, apoi Botoșani, Cluj-Napoca, Reșița, Sibiu... s.a.m.d. Suficientă discreție pînă acum, deci să revenim.

Rep. — Vorbește-mi puțin despre bucuriile și necazurile pe care ți le aduce munca pe care o depui la realizarea unui spectacol.

E.C. — Vezi tu, în această muncă trebuie să fii un „om frumos”. Înțeleg prin asta un om care gîndește frumos, care-și iubește semenii și vrea să le dăruiască tot ce are mai bun; este condiția „sine-qua-non” a actorului. Păcat însă că în această muncă se strecoară și „oameni urîți”.

Rep. — Și acum puțin despre tine: ce preocupări ai în timpul liber, ai vreo altă pasiune?

E.C. — Muzica și muzica (cea pe care o ascult și cea pe care o fac) poezia, pictura, mitologia...

Rep. — A existat un moment cheie în evoluția ta?

E.C. — Primul contact cu cenaclul „Flacăra” și primul contact cu un teatru profesionist.

Rep. — Te referi la Naționalul timișorean?

E.C. — Ai ghicit!

Rep. — Iar acum, eterna întrebare: care sînt gîndurile, proiectele tale de viitor?

E.C. — O întrebare, care de cele mai multe ori îți sugerează că interviul se apropie de sfîrșit.

Rep. — Deci o eviți?

E.C. — (Zîmbetul nu are cuvinte)

OFELIA GHENCIU

BATE-UN VINT DE PRIMĂVARĂ!

Sesiunea asta tîrzie, de iarnă nestatornică, s-a dus dintre noi. Ca să nu se zică că nu fac sport, unii au făcut slalom (printre examene), alții s-au specializat în sărituri și driblinguri, iar unii, pur și simplu, au rupt-o la fugă. Și totuși, cei mai mulți au pornit pe drumul greu al muncii, au escaladat piscurile denumite fie Mecanică, fie Bazele electrotehnicii, fie oricare alt nume dător de insomnii. Sus i-a așteptat răsplata efortului lor, notele mari și laurii de învingători. Pentru perseverența lor în acest sport nobil, practicat o viață, învățatura, un sincer bravo! Dar...

Februarie trece destul de repede. Ghiociei își scot, indiscreți, făptura plăpîndă prin mantia de umezeală și cer soare. Cer soare și primăvară. Ne îmbie la mișcare, ne îmbie să-i culegem.

Profitînd de faptul că filele caietelor abia au prins să se umple cu tot felul de calcule și formule, hai s-o

naturale completează armonios ospitalitatea românilor, bogăția spirituală a poporului nostru.

Și fiindcă sintem studenți și încercăm să clădim cu grijă edificiul măreț ce se cheamă prietenie, sinceritate și colegialitate atunci excursiile, cu bucuriile și tristețile lor, cu farmecul și veselia lor, sint pietre de temelie. Și în ultimă instanță ele înseamnă sport. E bine să nu se facă o distincție prea mare între două noțiuni ce înseamnă, în primul rînd, sănătate și putere de muncă.

Oricine ar încheia cu un indemn și o urare: Haideți în excursie! Drum bun!

Dar vă las să meditați și poate într-o duminică ne vom întîlni sus pe Semenic la o bătaie cu zăpadă (dacă o mai ține), sau la una cu flori (că-i mai romantic și mai puțin dureros). A! Vă înțeleg. Cum adică să rupem florile? Natura trebuie ocrotită! E semn că ați înțeles ceva!

G. C.

Activități în permanență la secția de călărie

Curiozitatea m-a făcut să urmăresc și eu cum se desfășoară un antrenament la „secția de călărie” a I.A.T., care se găsește în Calea Aradului lângă stațiunea didactică experimentală a Institutului agronomic din Timișoara. De cîțiva ani aici se concretizează acțiuni frumoase, interesante și, bineînțeles, utile.

La început, acest sport a fost practicat de un număr destul de mic de participanți. Acum frecventează călăria un număr de peste 80 de studenți, de la diferite facultăți din Timișoara, de la Agronomie, Medicină, Filologie, Zootehnie și Medicină veterinară...

În urma publicării unui articol „Vă invităm la călărie” în „Forum studentesc”, acest număr de studenți s-a mărit considerabil.

Ceea ce m-a impresionat, printre altele, un tînr de 13 ani, „în lucru” cum s-ar spune — la antrenament, despre care mi s-a spus că în anul 1977 va participa la Concursul republican de călărie.

Această secție se bucură de rezultatele deosebite obținute la Concursul republican de călărie, care s-a desfășurat în orașul Lugoj, și unde s-a reușit calificarea unui cal (Niagara), iar cu alți doi (Granit și Strop) s-au reușit figuri frumoase.

Recent s-au adus 4 cai la această secție, dintre care doi de la Mangalia și doi de la Cistău. Odată cu primirea acestor 4 cai remonți, s-a dat în folosință un grajd model pe țară, amenajat în mod special pentru caii de performanță.

Printre studenții care frecventează acest sport cu regularitate se numără: Vasile Dancu, anul II agronomie, Viorică Lecu, anul II veterinară, Ioan Luminosu, anul II zootehnie, Aurel Gălățean, anul II zootehnie, Marin Pop, anul II zootehnie, Marius Florea, anul III agronomie, Dieter Toresz (13 ani) elev în clasa a VIII-a și mulți alții. Aceștia sînt studenți care au înregistrat performanțe deosebite și, care vor participa în mod cert, în anul 1977, la Concursul republican de călărie.

Se învață aici tot ceea ce este legat de cal și călărie, cum se dau primele îngrijiri minjilor la naștere, cum se hrănesc și se îngrijesc caii, cum se ajustează copitele la cai, cum se tratează bolile cailor, cum se face abordarea și contenția și multe altele.

Învățarea călăriei durează o perioadă de un an de zile, timp în care călăreții își desfășoară activitatea sub un program zilnic de antrenament, pe terenul amenajat cu obstacole specifice acestui sport.

Săptămînal Dr. I. Bolte, predă ore de cunoaștere a bolilor și tratarea acestora la cai, precum și modul de hrănire și îngrijire a acestora.

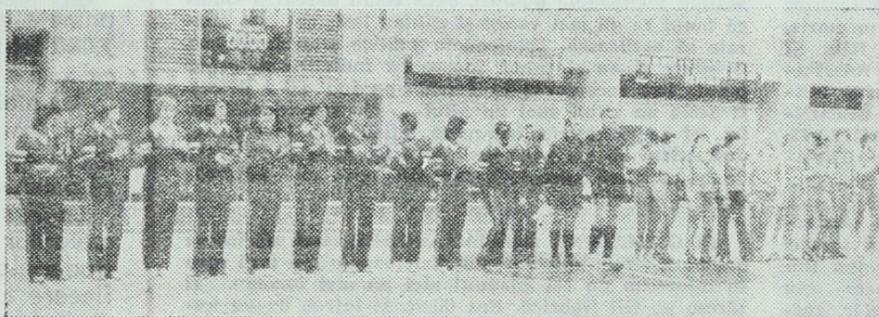
Institutul Agronomic din Timișoara a susținut și susține această secție de călărie, răspunzînd întodeauna la chemările acestea.

Este de apreciat și de felicitat munca antrenorului Ildico Bodo și a antrenorului Tomescu, care depun tot efortul pentru a da cît mai mult studenților, care frecventează acest sport, pentru a le forma dragostea față de acest sport, de cai, față de călărie...

NICOLAE PĂTRUȚ,

Agronomie II.

HANDBALUL ... ȘI O PREMIERĂ RADIOFONICĂ

Prima transmisie radiofonică, preluată în direcție de către Complexul studențesc, au avut loc cu prilejul meciului de handbal feminin dintre „U” Timișoara și Radnicki Beograd. În imaginea stînga, Nelu Drăgan, realizatorul transmisiunii. student la Zootehnie în anul V, se anunță un virtuos crainic radio.

Text și foto: Gh. Tărțan

PATINOAR

Timișoara beneficiază de un frumos patinoar artificial. Bine utilat, modern și cochet, fericit amplasat, acesta constituie un irezistibil indemn către sportul de iarnă.

Patinajul, în speță, se bucură în acest oraș de nenumărați „fans”, care indiferent dacă au cinci sau șaptezeci de ani îi întîlnești practicînd cu plăcere exercițiul fizic, mișcarea în aer liber. Totuși, gîndul mă poartă ceva mai departe. Dacă memoria nu mă înșală, sintem singurul municipiu care, avînd un patinoar artificial (exceptînd patinoarul de la Suceava, recent dat în funcțiune) nu are a echipă de hochei. Gîndesc la acest lucru, deoarece, în ultimul timp, hocheiul românesc a cunoscut o sensibilă evoluție.

Dovada cea mai grăitoare a constituie însăși faptul că, anul acesta, naționala României va juca în grupa A a campionatului mondial, adică va fi una dintre protagonistele întrecerii elitei hocheiului mondial. Nu știu dacă vom reuși să înscriem multe goluri unor formații precum Canada sau Cehoslovacia, însă, oricum, numai prezența în această grupă constituie o performanță deosebită.

Deși îmbucurătoare, starea de fapte a hocheiului românesc, mai reclamă multe acumulări și asta nu constituie un secret pentru nimeni, căci pentru a dobîndi o poziție sigură între primele opt-zece formații din lume este ne-

cesar un solid potențial intern. De aici imperativul unor divizii naționale puternice, cu echipe de club puternice, al căror număr de jucători să se apropie cît de cît de cota existentă în, să-i zicem, Polonia sau R.D.G.

Avem așadar nevoie de noi echipe de hochei, de noi cluburi afiliate la F.R.H. și asta chiar și în alte orașe decît cele „consacrate”

Adică cum, hochei nu se poate juca decît la București, Miercurea-Ciuc sau Galați? De ce nu s-ar juca și în Timișoara? Ce ne împiedică să construim și aici o echipă, un club, mai ales că au trecut ani buni de cînd există condițiile necesare. Cine vreți să o facă? Să așteptăm oare pe A.C. Recaș sau mai știu eu pe cine pînă cînd va veni să închirieze patinoarul?

Iată de ce mă adresez acum institutelor de învățămînt superior din Timișoara, catedrelor de educație fizică, consiliilor A.S.C. Nici o facultate nu este oare tentată de acest lucru?

G. C.

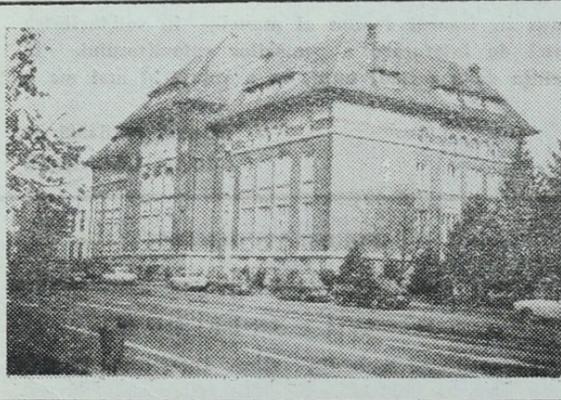
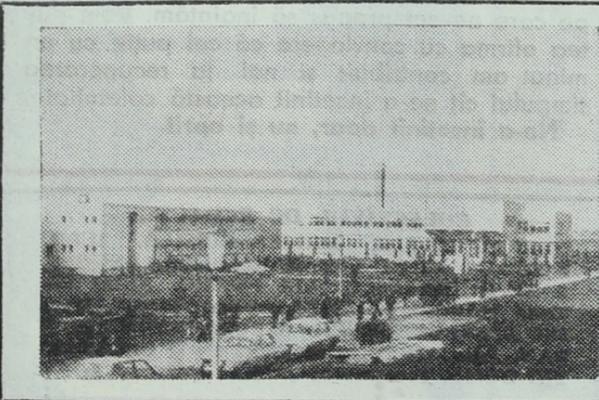

ștergem prin păduri, sus în munți! Să o lăsăm pe Universitatea Timișoara să-și consume drama necalificării în faza finală a campionatului european de handbal, să lăsăm pe Poli să ne dea speranțe pentru retur (și să dezmințim pe G. Mitroi, din articolul apărut recent în „Viața studentescă”). Să-i urăm noroc lui Păltinișan, proaspăt căsătorit și intervievat în cea de a 24-a pagină a săptămînalului „Flacăra”. Și, fiindcă tot sintem la capitolul publicații, aș propune să nu mai citim revista „Sport” unde se vorbește prea mult despre noul val, schimbul celor „de pe Wembley”, și unde Eftimie Ionescu e optimist în dialogurile sale imaginare și intelectualizate dintre Dudu Georgescu și Radu Nunweiler.

Să o luăm voinicește, cu sau fără rucsacuri, cu sau fără corturi, dar plini de voinție și tinerete pe cărările drumeției. Mișcarea turistică este un prilej de a te cunoaște mai bine, de a încheia prietenii, e un moment de mîndrie pentru frumusețile acestor plaiuri românești.

Munții Banatului, Munții Poiana Ruscă și chiar Apusenii sau Retezatul sint atît de ispititori! A petrece un sfîrșit de săptămîină, după zile încordate de muncă, în mijlocul naturii, acolo unde totul se desfășoară în splendoarea și farmecul multi-secular, după legi eterne și imuabile, acolo unde simți pentru o clipă sentimentul unei redescoperiri de sine, acolo unde tot din jur respiră românesc și curat, acolo unde orice ființă vie rostește „România”, e un semn de prețuire pentru locurile în care trăim.

România înseamnă astăzi un imens potențial turistic în care frumusețile

Fapte care au depășit intensitatea unei calamități

Martor ocular al unor zile de puternic eroism

● **VENISEM LA BUCUREȘTI** cu gândul de a scrie despre noua galerie a lui „Poli” Conform unui principiu mai vechi de-al meu — de a nu reveni la un b-tel la care mai trăsesem și altădată — aveam de ales între Capitol, Muntenia și Negoiu, situate între Căminul Victoriei, b-dul Magheru și str. Academiei. Coborînd din 85 pornesc spre Academiei și mă opresc în fața anticariatului de lângă papetăria din colț. Îmi propun să revin aici a doua zi. Era trecut de ora 21. Am intrat în camera 108 a hotelului Muntenia. Faptele care au urmat s-au petrecut repede: o bubuitură puternică care a zguduit zidurile, un tablou căzut, fisuri în tavan și pereți, o bucată de moloz prefăcînd în fîndări sticla de pe masa televizorului, strigăte pe coridor.

Credeam că imaginea acestui nedorit vacarm va fi amintirea plecării mele din București, că aceasta mă va căsădi de fiecare dată cînd voi reveni în Capitală. Nu a fost așa. Chiar din a doua zi, aveam să realizez și să trăiesc fapte care mi s-au întipărit în memorie, mai puternic decît șocul cutremurului. **MEMORIA ȘI DIRZA PARTICIPARE LA LUCRĂRILE DE SALVARE A VIEȚILOR OMENEȘTI ȘI BUNURILOR MATERIALE, AMPLOAREA FRONTULUI RECONSTRUCȚIEI, FAPTELE EROICE DE SOLIDARITATE DIN ACESTE MOMENTE DRAMATICE AU DEPĂȘIT INTENSITATEA UNEI CALAMITĂȚI.**

● **PRIMA ZI DUPĂ SEISM.** Geamurile vitrinelor de pe arterele afectate de calamitate sînt sparte. De pe fațada multor clădiri tencuiala căzuse jos. Din interiorul lor erau aruncate resturi de obiecte sau moloz direct pe trotuar. Proprietarii locuințelor, gospodarii Capitalei, ajutați de elevi, studenți, strîng molozul în grămezi pe marginea străzii pentru a nu încurca circulația, pentru că Bucureștiul să nu primească înfașșurarea unui oraș distrus, părăsit și sumbru. Pentru a ușura deblocarea căilor de acces, pentru a evita pericolul unor noi accidente, zonele calamitate, unde clădirile au cedat, erau încercuite de militari și membrii ai gărzilor patriotice. Hotelurile vecine sînt evacuate urgent deoarece prezentau fisuri mari. Papetăria din colț nu mai era. Un cordon de oameni asistă cu privirile pline de speranță la încercările de salvare a posibilibilor supraviețuitori. În interior, militarii armatei noastre, într-o înclăștare cu muntele de moloz, într-o luptă contra cronometru cu viața, în bătălie cu zidurile dărîmate, cu cele ce păreau să se mai prăbușească. Sînt clipe de puternic dramatism. Clipe de înclăștare eroică, în care jertfa propriei vieți e pusă în slujba altor vieți. Un exemplu de bărbăție și sacrificiu al tinerilor noștri militari, al oamenilor muncii. Mă îndrept spre alte locuri atinse de cutremur: b-dul Magheru, strada și Piața Roseffii. Peste tot se acționa, se muncea din răsputeri, se intensificau acțiunile de salvare, creștea numărul celor veniți să ajute, al macaralelor, al buldozerelor, al autobasculantelor care nu mai aveau o clipă de răgaz. Impresionat de vastul front de lucru, de populația care se comporta exemplar, cu calm și ordine în aceste împrejurări grele, de modul cum era stăpînită situația, uit că în acea dimineață trebuia să fiu la gară, să aștept pe cineva, la trenul de Timișoara. Auzind că trenurile din acea zi aveau mare întârziere, pornesc spre gară.

● **GARA DE NORD, DEȘI INTACTĂ, ERA DE NERECUNOSCUT.** Niciodată nu am văzut-o atît de pustie, fără vagoane pe linii, cu neverosimil de pușină lume pe peron. Ceasurile din sălile de așteptare, de pe peron, erau oprite indicînd toate aceeași oră. Mă interesez de rapidul 12 de Timișoara. Aflu că ocolise pe Valea Jiului, că va întârzia mult datorită semnalelor care nu funcționau. Pe peron oameni de toate categoriile. Neliniste datorită întârzierii și incertitudinii. Sînt ascultate cu sufletul la gură difuzoarele de pe peron și comunicatele de la radio București.

● **O ȘTIRE CARE A VIBRAT INIMILE TUTUROR A FOST ACEEA A ÎNTOARCERII ÎN TARĂ A TOVARĂSULUI NICOLAE CEAUȘESCU ȘI A VIZITEI SALE IMEDIATE ÎN LOCURILE AFECTATE DE CUTREMUR.** Am observat la cei de lângă mine cum tristețea și tăcerea se îndepărtează de pe fețele lor. Am văzut cum, cu fiecare comunicat, își recîștigau încrederea în forța de a învinge momentele grele, în forța celor care îi conduc, a celor ce se înclăștă

de soarta lor. Le-am citit admirația față de conducătorul lor care, deși după un drum lung, s-a îndreptat de la aeroport direct spre locurile lovite de calamitate, spre populația Capitalei, spre oamenii țării lui. Îmi amintesc perfect cum unui bărbat mai în vîrstă i-au dat lacrimile la această știre. Nu am putut să-l întrerup și să-l întreb cum îl cheamă pentru că a început să vorbească de clipele prin care a trecut, de cele nouă familii de nepoți din Capitală de care nu știa nimic și nici de soția pe care o aștepta acum. Deși rapidul 12 a sosit abia la 16 și 15 minute, așadar aproape 9 ore întârziere, așteptarea i-a fost mult mai ușoară. Îl linișteau știrile auzite la radio despre ajutoarele trimise din țară, despre numărul celor salvați, l-au îmbărbătat fermitatea cu care se executau acțiunile de salvare.

● **O SCENA IMPRESIONANTĂ** este a celor care asaltau telefoanele publice, care voiau parcă să smulgă tonul ce nu mai venea și căutau insistent alte aparate să vorbească. Telefoanele publice erau deranjate. O știam și eu și totuși încerc cu îndrăjire să prind tonul. Las receptorul în furcă, spunînd că e defect. Îl preia un altul, apoi un altul... Nu renunț nici eu. La fel ca și ceilalți încerc la telefoanele învecinate, deși știam că nu voi reuși. Dorința de a te interesa de o persoană apropiată devenise ceva mai puternic decît o obsesie.

● **O IMAGINE ASEMĂNĂTOARE** cînd mă întorc în holul hotelului Muntenia. Telefoanele din țară care se interesau de cei găzduiți aici nu mai încetau. Îl zăresc pe Gil Dobrică. Era tăcut. Îl întreb de un număr de telefon, dar acum nu știu l mai putea aminti. În cameră mă aștepta o persoană de vreo 45 de ani. După grai, părea moldovean. Mă roagă să-l primesc fiindu-i frică să doarmă singur. A doua zi se oferă să-mi plătească costul camerei pentru a mai rămîne și noaptea următoare împreună. Trebuia însă să mă reintorc la Timișoara.

● **TAXI!** Pentru a ajunge în sectorul III încerc să opresc un taxi, la intersecția din Grădina Icoanei. După cîteva ore de semne insistente, a 88-a mașină oprește. Celelalte erau fie ocupate, fie că aveau pe ele semnul crucii roșii. După două străzi aveam să mă dau jos, locul meu fiind ocupat de un medic militar și doi ofițeri chemați de urgență. Ei aveau mai multă nevoie de mașină. L-am înțeles și le-am cedat-o.

● **ÎN UNA DIN SERI** mă interesez la rectoratul Institutului de medicină de situația creată aici în urma seismului. Aflu că încă din prima zi mai mulți studenți s-au prezentat la spitale pentru a da ajutor. Pe căminele de pe 6 Martie și Gh. Gheorghiu-Dej, ale Universității, studenții au pus la dispoziția populației, rămasă fără adăpost, căminele lor. Același lucru îl făceau politehniștii de la Regie și Grozăvești, cei de la Institutul agronomic. O parte din ei plecaseră deja în ajutorul comunelor învecinate. Prezența activă a studenților bucureșteni a fost simțită, de asemenea, pe strada Brezoianu, Ion Popa, I.C. Frimu, Dionisie Lupu, în Polizu, pe b-dul Magheru, Republicii, Țăcii. Pretutindeni au ajutat la evacuarea caselor, a străzilor, au muncit ore în șir, au condus acțiuni de salvare, au dirijat pietoni și mașini pe străzile Capitalei, într-un cuvînt au fost mereu alături de suferințele celorlalți.

● **PĂRĂSESC ORAȘUL CÎND LUCRURILE ÎNCEP SĂ REVINĂ LA NORMAL.** Gara de Nord își recapătă forfota cu care ne obișnuisem. Plec cu convingerea că acești oameni care au rezistat cu tărie greutăților, care au invins frica și oboseala vor ști să steargă în timpul cel mai scurt urmările celui care a fost un moment de grea încercare pentru întreg poporul român, atît de încercat de-a lungul existenței sale, dar care de fiecare dată a avut puterea de a învinge, de a merge mai departe, mai sus pe făgașul normal al dezvoltării sale. Mai mult ca ori cînd, i-am simțit în frontul comun al muncii, în solidaritatea luptei de înlăturare a urmărilor cataclismului, în dorința de a reclădi totul, cu o voință și mai mare.

Pagină realizată de
IOAN BĂCĂLETE

CONTUL OMENIEI ȘI SOLIDARITĂȚII

Încă din primele zile a înființării sale, „CONTUL 1977 – AJUTORARE SINISTRAȚI CUTREMUR” a înregistrat un număr masiv de donații din partea întreprinderilor, instituțiilor, organizațiilor obștești precum și a diverselor categorii de cetățeni, fiecare după posibilități contribuind la vindecarea cît mai grabnică a urmărilor cutremurului din 4 martie. Într-o emoționantă atmosferă de coeziune morală, omenie, conștiință civică și patriotică, tineri și vîrstnici participă cu toate mijloacele la ajutorarea populației sinistrate, la ampla acțiune de lichidare a pagubelor materiale suferite de economia noastră, de cetățenii acestei țării.

Și de această dată Centrul Universitar Timișoara, studenții săi au răspuns prezent, un prezent confirmat prin fapte și gesturi exemplare. Ceea ce urmează este o parte din numeroasele acțiuni care s-au întreprins spre ajutorarea populației din zonele calamitate.

Casa de cultură a studenților a virat din primele zile a deschiderii contului suma de **7.000 lei** proveniți din încasările de la spectacole, și alte manifestări.

La atelierul fabrică al Facultății de chimie banii care reveneau studenților în urma realizării contractelor, vor intra în „Contul 1977” al omeniei și solidarității.

La Facultatea de mecanică, la ședința secretarilor de ani sa făcut cunoscută inițiativa studenților acestei facultăți de a depune bani, fiecare cît poate și dorește, timp de 5 luni, în Contul 1977.

La Adunarea generală din 14 martie a anului V stomatologie din I.M.T., organizatorii de grupă și-au exprimat dorința de participare a acestui an la acțiunea institutului de ajutorare a populației sinistrate.

Studenții de la toate institutele noastre de învățămînt, organizați în grupe sau individual donează bani, după dorință și posibilități. La patru zile de la deschiderea contului s-a depus deja de către studenții timișoreni suma de **15.000 lei**. Se preconizează că suma totală ce va fi donată de studenți timișoreni să depășească **200.000 lei**. **Asociația Studenților Comuniști din Centrul Universitar Timișoara va dona și ea 100.000 lei**, rezultați din munca patriotică efectuată de studenți. 70.000 lei proveniți din lucrări finanțate, iar din spectacole și acțiuni culturale 30.000 lei. Se vor organiza în acest scop un număr de 20 de spectacole a căror beneficii să completeze suma de 30.000 lei propusă. Suma de 100.000 lei amintită constituie angajamentul de depășire a realizărilor suplimentare de la planul de venituri și nicidecum bugetul.

La unele facultăți studenții au renunțat la excursiile de studii pentru ca fondurile să fie donate contului '77.

Munca patriotică nefinanțată, cuprinde în angajamentul de pe luna martie 100.000 de ore de muncă.

Vor avea loc 10 competiții sportive a echipelor divizionare studențești iar încasările vor intra în „Contul 1977”.

Dorim ca și în continuare participarea studenților la aceste acțiuni de solidaritate să fie mai masivă, pentru a contribui asemenea întregului nostru popor, la înlăturarea amprentei lăsate de cutremur.

Vom vedea, nu peste mult timp, că nu am întârziat cu nici o zi, cu nici o oră pe drumul pe care ne-am propus să înaintăm. Vom putea afirma cu convingere că cel puțin cu un minut am contribuit și noi la recuperarea timpului cît ne-a încetinit această calamitate.

Ne-a încetinit doar, nu și oprit.

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjunet), VIOREL BOLDUREANU, LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunet), CRISTIAN TELESU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 2-19-45.
Permanența la sediu: zilnic între orele 20 și 22

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BĂCĂLETE, MIRCEA BÎRSILĂ, IULIU KÖTELES, MIRELA LAZĂR, NICOLAE LENGHER, ANITTE MATEESCU, LIA PETRIC, NELU PETRIȚ, MARCEL SĂMINȚĂ, RODICA STOIE, EMILRIC SZEKELY, GAVRIL PARCZA, RADU TODĂRAN. Foto: GHEORGHE TĂRTAN și CONSTANTIN DUMA. Prezentarea grafică: ȘTEFAN POPA.